

Big Little Miniseries

- *Genreonderzoek naar miniseries door middel van een
journalistieke discoursanalyse* -

Utrecht University

BA-Eindwerkstuk
Luna van Melick (5618061)
BA-Eindwerkstuk Media en cultuur
MC3V14001
2018/2019, blok 2
Eerste lezer: Willemien Sanders
Tweede lezer: Franca Jonquiere
26-02-2019
Woordenaantal: 7267

Abstract

De Amerikaanse HBO-serie *Big Little Lies* (*BLL*) heeft in de media voor reuring gezorgd. De serie werd bij de Golden Globes Awards genomineerd als *limited series*, ofwel *miniserie*. HBO kondigde echter aan dat de serie een tweede seizoen zou gaan krijgen, waardoor *BLL* volgens sommigen niet meer geclassificeerd kon worden als miniserie.

Het is volgens academici van belang om genres goed af te bakenen en erachter te komen welke betekenissen er gekoppeld zijn aan een bepaald genre. Voorloper in dit onderzoeksveld is televisiewetenschapper Jason Mittell. Hij heeft al naar verschillende genres onderzoek gedaan aan de hand van een discoursanalyse. Dit onderzoek is wetenschappelijk relevant, omdat het bestaande genreonderzoek van Mittell uitgebreid zal worden door het genre miniseries toe te voegen en deze vanuit een nieuwe benadering, namelijk het journalistieke discours, te analyseren. De vraag die centraal staat in dit onderzoek is: “Op welke wijze wordt het genre miniseries geconstrueerd in het journalistieke discours over *Big Little Lies*?”

Mittell hanteert de culturele benadering van genreonderzoek, die stelt dat genres culturele categorieën zijn die veranderen in een andere context. Volgens Mittell komen de betekenissen van genre niet alleen tot stand door een bepaalde definitie, maar door hoe er over een genre wordt gesproken op het gebied van definitie, interpretatie en evaluatie. In dit onderzoek zijn deze drie verschillende aspecten geanalyseerd binnen het journalistieke discours van zeven artikelen geschreven door verschillende Amerikaanse journalisten.

Op het gebied van definitie wordt er in het discours over *BLL* gesproken over drie verschillende aspecten. Ten eerste het hebben van een gelimiteerd aantal afleveringen. Ten tweede het hebben van hoge kwaliteit en tot slot het vertellen van een compleet verhaal met een duidelijk einde. Op het gebied van interpretatie komt de rol van vrouwen, het voyeurisme, de transparante sociale economie en de realistische en maatschappelijke strekking van het verhaal naar voren. Tot slot wordt evaluatie besproken, waarin naar voren komt dat de serie door journalisten gewaardeerd wordt. Deze waardering is gebaseerd op de cast en crew, het inspelen op maatschappelijke factoren en het hebben van een einde.

Uit het onderzoek kan geconcludeerd worden dat de drie verschillende aspecten in relatie staan tot elkaar. Miniseries worden namelijk gewaardeerd om dezelfde factoren waarmee ze worden gedefinieerd en geïnterpreteerd. Het genre miniseries is daarbij constant in verandering, wat aansluit bij het gedachtegoed van Mittell. Ten slotte kan geconcludeerd worden dat het genre gebruik maakt van gerenommeerde acteurs om maatschappelijke onderwerpen aan te kaarten bij het grote publiek.

Verklaring Intellectueel Eigendom

De Universiteit Utrecht definieert plagiaat als volgt:

Plagiaat is het overnemen van stukken, gedachten, redeneringen van anderen en deze laten doorgaan voor eigen werk.

De volgende zaken worden in elk geval als plagiaat aangemerkt:

- het knippen en plakken van tekst van digitale bronnen zoals encyclopedieën of digitale tijdschriften zonder aanhalingstekens en verwijzing;
- het knippen en plakken van teksten van het internet zonder aanhalingstekens en verwijzing;
- het overnemen van gedrukt materiaal zoals boeken, tijdschriften of encyclopedieën zonder aanhalingstekens of verwijzing;
- het opnemen van een vertaling van teksten van anderen zonder aanhalingstekens en verwijzing (zogenaamd "vertaalplagiaat");
- het parafraseren van teksten van anderen zonder verwijzing. Een parafraze mag nooit bestaan uit louter vervangen van enkele woorden door synoniemen;
- het overnemen van beeld-, geluids- of testmateriaal van anderen zonder verwijzing en zodoende laten doorgaan voor eigen werk;
- het overnemen van werk van andere studenten en dit laten doorgaan voor eigen werk. Indien dit gebeurt met toestemming van de andere student is de laatste medeplichtig aan plagiaat;
- het indienen van werkstukken die verworven zijn van een commerciële instelling (zoals een internetsite met uittreksels of papers) of die al dan niet tegen betaling door iemand anders zijn geschreven.

Ik heb bovenstaande definitie van plagiaat zorgvuldig gelezen en verklaar hierbij dat ik mij in het aangehechte BA-eindwerkstuk niet schuldig gemaakt heb aan plagiaat.

Tevens verklaar ik dat dit werkstuk niet ingeleverd is/zal worden voor een andere cursus, in de huidige of in aangepaste vorm.

Naam: Luna van Melick

Studentnummer: 5618601

Plaats: Utrecht

Datum: 24-01-2019

Handtekening:

Inhoudsopgave

Abstract	2
Verklaring intellectueel eigendom	3
Inhoudsopgave	4
Inleiding	5
1.0 Theoretisch kader	7
1.1 Genretheorie	7
1.2 Culturele benadering	9
1.3 Miniseries	10
2.0 Vraagstelling	12
3.0 Methode	12
4.0 Analyse	13
4.1 Big Little Lies als begrip	13
4.2 Blik op de samenleving	17
4.3 Mini qua lengte, groot qua succes	21
5.0 Conclusie en discussie	25
Bibliografie	28
Bijlagen	32
Bijlage I – Corpus	32
Bijlage II – Legenda analyse	33
Bijlage III – Materiaal	34

Inleiding

Big Little Lies (BLL) is een Amerikaanse serie die vanaf 19 februari 2017 wekelijks werd uitgezonden op het Amerikaanse televisienetwerk Home Box Office (HBO).¹ De serie is gebaseerd op het gelijknamige boek van Liane Moriarty en bevat momenteel één seizoen van zeven afleveringen. Deze afleveringen zijn geschreven en gemaakt door David E. Kelley en geregisseerd door Jean-Marc Vallée.² De serie trapt af met een moordscène, waarbij het slachtoffer en de dader anoniem blijven. In de afleveringen die volgen wordt het verhaal vóór de moord verteld, van drie moeders (gespeeld door Nicole Kidman, Reese Witherspoon en Shailene Woodley) die geconfronteerd worden met de gevolgen van overspel, verkrachting en mishandeling. Het eerste seizoen eindigt met de moordscène uit aflevering een, waarbij de dader en het slachtoffer bekend worden.³

In januari 2018 won *BLL* maar liefst vier Golden Globes, waaronder die voor ‘Best Television Limited Series or Motion Picture Made for Television’.⁴ Drie dagen voor de uitreiking van deze prijs maakte HBO bekend dat de serie in 2019 een tweede seizoen zal gaan krijgen. Dit leverde commotie op in de media, omdat een tweede seizoen volgens sommige critici zou betekenen dat de serie niet langer als *limited series*, ook wel *miniseries* genoemd, zou kwalificeren.⁵ Onder andere HBO zelf, stelde echter dat *BLL* ook mét een tweede seizoen gecategoriseerd zou mogen worden als miniserie. Het zou volgens hen namelijk nog steeds voldoen aan de definitie volgens de Hollywood Foreign Press Association (HFPA), de non-profit organisatie die de Golden Globe Awards ieder jaar organiseert.⁶ *BLL* zou volgens deze definitie moeten bestaan uit minimaal twee afleveringen, waarbij er minstens 150 minuten zouden moeten zijn uitgezonden in het jaar van de nominatie. Daarnaast zou *BLL* een compleet en eenmalig verhaal moeten vertellen.⁷ Ondanks het feit dat *BLL* voldeed aan deze eisen, werd de serie voor de Producers Guild of America Awards verplaatst van de categorie miniseries naar *dramaseries*. In deze categorie bleef het slechts bij een nominatie.⁸

¹ “Big Little Lies (2017 -) Release Info,” IMDb, geraadpleegd op 24 oktober, 2018, https://www.imdb.com/title/tt3920596/releaseinfo?ref_=tt_dt_dt.

² Ibid.

³ “Big Little Lies (2017 -) Episode List,” IMDb, geraadpleegd op 24 oktober, 2018, https://www.imdb.com/title/tt3920596/episodes?ref_=tt_ov_epl.

⁴ “Big Little Lies (2017 -) Awards,” IMDb, geraadpleegd op 28 september, 2018, https://www.imdb.com/title/tt3920596/awards?ref_=tt_awd.

⁵ Mercedes Pulse, “‘Big Little Lies’ Racks up Nominations in Wrong Category and People Are Not Happy,” *Bookstr*, 15 december, 2017, <https://www.bookstr.com/big-little-lies-racks-nominations-wrong-category-and-people-are-not-happy>.

⁶ Ibid.

⁷ Ibid.

⁸ Nellie Andreeva, “‘Big Little Lies’ Moved From Limited Series To Drama Series Category By PGA Awards Following HBO Renewal,” *Deadline*, 8 december, 2017, <https://deadline.com/2017/12/big-little-lies-moved-limited-series-to-drama-series-category-pga-awards-hbo-renewal-1202223387/>.

Vanwege de verwarring rondom de plaatsing van *BLL* is de definitie van de HFPA aangescherpt. De nieuwe definitie luidt:

A limited series that is later renewed for an additional season shall be classified as a series or again as a limited series in that later season depending on the degree of continuity in theme, storyline, main characters and production supervision from the original limited series to the later year of the series.⁹

Vanaf 2019 zal een serie met meerdere seizoenen zich alleen kunnen kwalificeren als miniserie wanneer er discontinuïteit in zowel het thema, de verhaallijn, de hoofdpersonages als het productieteam is.¹⁰

Dit praktijkvoorbeeld laat de maatschappelijke relevantie zien van genreonderzoek, omdat het gebrek aan duidelijke afbakening van een *genre* kan leiden tot verwarring. Volgens Horace Newcomb zijn genres een populaire tool om programma's te onderscheiden en zullen ze dat ook blijven, omdat ze flexibel en veerkrachtig zijn.¹¹ Jason Mittell sluit zich hierbij aan door te zeggen dat mensen genres dagelijks gebruiken om betekenis te geven aan de media die ze gebruiken.¹² Desalniettemin benoemde Mittell in 2004 dat televisiegenres te weinig onderzocht zijn.¹³ Mimi White schreef in 1985 al dat het genre miniseries enorm gewaardeerd wordt door het publiek en dat het een volledig geïnstitutioneerde manier van televisie maken is geworden.¹⁴ Inmiddels heeft Mittell al genreonderzoek gedaan naar onder andere praatprogramma's, soaps en realiteitstelevsie, maar nog niet naar miniseries.¹⁵

Andere wetenschappers zijn bij het doen van genreonderzoek meestal gefocust op theoretische definities en voorwaarden.¹⁶ Mittell ziet genres echter als culturele categorieën die gecreëerd zijn door de media, waardoor ze veranderingen kunnen ondergaan in verschillende contexten.¹⁷ Om deze reden stelt hij dat er verder gekeken moet worden dan de definitie van een genre en dat er gekeken moet worden naar het discours, de manier waarop er over een bepaald onderwerp gepraat wordt, om een genre vorm te geven.¹⁸ Mittells benadering wordt

⁹ "Hollywood Foreign Press Association Golden Globe Award Consideration Rules," Dashboard, Golden Globe Awards, laatst bewerkt op 4 oktober, 2018, <https://goldenglobes.dmds.com/en/submission/dashboard>.

¹⁰ Tim Gray, "HFPA Tweaks Rules for 2019 Golden Globes," *Variety*, 25 april, 2018, <https://variety.com/2018/film/news/golden-globes-2019-new-rules-1202756332/>.

¹¹ Horace Newcomb, "Narrative and Genre," in *The Sage Handbook of Media Studies*, red. John D.H. Downing (Thousand Oaks, Londen, New Delhi: Sage Publications, Inc., 2004), 423.

¹² Jason Mittell, *Genre and Television: From Cop Shows to Cartoon in American Culture* (Londen: Taylor & Francis Books, 2004), 5.

¹³ *Idem.*, xii.

¹⁴ Mimi White, "Television Genres: Intertextuality," *Journal of Film and Video* 37, no. 3 (Zomer 1985): 41.

¹⁵ Mittell, *Genre and Television*, ix-238.

¹⁶ *Idem.*, 16.

¹⁷ *Idem.*, 1.

¹⁸ *Idem.*, 12.

ondersteund door Steve Neale, die stelt dat uitingen van journalisten, critici en de industrie bijdragen aan de definiëring van een bepaald genre.¹⁹ Mittell heeft het journalistieke discours nog niet eerder als corpus gebruikt.²⁰ Echter, dit discours is wel een belangrijk onderdeel van de publieke discussie over televisie. Dit onderzoek is wetenschappelijk relevant, omdat het bestaande genreonderzoek van Mittell uitgebreid zal worden door het genre miniseries toe te voegen en deze vanuit een nieuwe benadering, namelijk het journalistieke discours, te analyseren. Door miniseries als genre te onderzoeken kan er iets gezegd worden over wat het genre inhoudt en welke betekenissen hieraan gekoppeld zijn. De onderzoeksvraag die hieruit voortvloeit is: “Op welke wijze wordt het genre miniseries geconstrueerd in het journalistieke discours over *Big Little Lies*?”

In hoofdstuk een, het theoretisch kader, wordt het academisch debat geschetst rondom miniseries en genres. Hierin wordt onder andere de discursieve analysemethode van Mittell besproken. Hieruit zullen drie deelvragen voortvloeien, die gepresenteerd worden in hoofdstuk twee, de vraagstelling. In hoofdstuk drie wordt de onderzoeksmethode nader toegelicht. Vervolgens wordt de analyse gedaan in hoofdstuk vier waarbij er antwoord gegeven wordt op de deelvragen. In de conclusie, hoofdstuk vijf, wordt antwoord gegeven op de hoofdvraag en reflecteer ik op de toegepaste methode en analyse. Tot slot bespreek ik mogelijkheden tot vervolgonderzoek.

1.0 | Theoretisch kader

In dit theoretisch kader zal ten eerste het debat rondom genretheorie worden toegelicht. Vervolgens wordt de benadering van Mittell, waar ik mij bij aansluit in dit onderzoek, uitgewerkt en gelegitimeerd. Het hoofdstuk sluit ik af met een uitwerking van het debat rondom miniseries.

1.1 Genretheorie

Het woord genre komt oorspronkelijk uit het Frans, waar het ‘soort’ of ‘type’ betekent.²¹ Jonathan Bignell definieert genre binnen televisiewetenschappen als volgt: “A kind or type of

¹⁹ Steve Neale, “Questions of Genre,” in *Film and Theory: An Anthology*, red. Robert Stam en Toby Miller (New York: Blackwell Publishing, 2000), 160.

²⁰ Mittell, *Genre and Television*, ix-238.

²¹ Jane Feuer, “Genre Study and Television,” in *Channels of Discourse*, red. R.C. Allen (Londen: Routledge, 1992), 104.

programme. Programmes of the same genre have shared characteristics.”²² Jane Feuer is het eens met deze genre-indeling op basis van gedeelde eigenschappen. Ze stelt dat genres in de context van literatuur-, film- en televisiewetenschappen worden gebruikt om te categoriseren, wat inhoudt dat programma’s an sich niet uniek zijn.²³ Feuer voegt toe dat ze genres niet ziet als natuurlijke, maar als cultuur geconstrueerde categorieën die geïnclassificeerd worden door overeenkomsten en verschillen van programma’s te benoemen.²⁴

Filmwetenschapper Steve Neale stelt echter dat genres verder gaan dan classificatie. Hij zegt dat genres samenhangen met verwachtingen van het publiek en de manier waarop het publiek een film begrijpt.²⁵ Daarnaast hebben genres een belangrijke functie binnen reclames, foto’s, recensies en posters. Zo worden genres volgens Neale vaak gebruikt om een bepaald programma te beschrijven.²⁶ Neale sluit zich aan bij filmwetenschapper Rick Altman die van mening is dat de maatschappij bepaalde verwachtingen en/of vooroordelen heeft bij soorten genres die bepalend zijn voor de betekenis die eraan gegeven wordt.²⁷ Altman bestudeert genres voornamelijk op basis van de tekst, ofwel de inhoud. Hij doet dit aan de hand van het ‘semantisch/syntactisch proces’. Dit proces kijkt naar de kenmerken, structuren en de dieperliggende betekenissen van genres.²⁸ Het nadeel van deze aanpak is dat de context buiten beschouwing gelaten wordt. Altman beschrijft genres daarnaast ook als cultureel proces, waarbij het bestuderen van betekenissen van een genre afhankelijk is van de context van dat genre.²⁹ Dit is echter niet zijn primaire benadering.

Mittell erkent de genretheorie van Altman als een van de meest gerenommeerde. Mittell is echter van mening dat het culturele proces alomvattender is dan de tekstuele aanpak.³⁰ Hij stelt dat genres culturele categorieën zijn, die gekoppeld worden aan culturele waarden, doelgroepen en sociale functie. Deze culturele categorieën zijn volgens Mittell gecreëerd door de media-industrie en continu aan verandering onderhevig.³¹ Hij stelt dat er twee manieren zijn om genreonderzoek te doen; de traditionele en de culturele manier. Mittell omschrijft de traditionele manier als: “analyzing a set of texts grouped by a genre category.”³² Hiermee

²² Jonathan Bignell, *An Introduction to Television Studies* (Oxon: Routledge, 2013), 13.

²³ Feuer, “Genre Study and Television,” 107.

²⁴ Ibid.

²⁵ Neale, “Questions of Genre,” 158.

²⁶ Idem., 160.

²⁷ Idem., 108.; Rick Altman, *The American Film Musical* (Bloomington: Indiana University Press, 1987), 13.

²⁸ Rick Altman, “Cinema and Genre,” in *The Croatian Cinema Chronicle*, red. Vera Robic-Skarica (Zagreb: Croatian Society of Film Critics, 2000), 180.

²⁹ Rick Altman, *Film/Genre* (Londen: Brits Film Instituut, 1999), 14.

³⁰ Mittell, *Genre and Television*, 16.

³¹ Idem., xi-xii.

³² Idem., xviii

bedoelt hij dat genres op basis van de inhoud worden geanalyseerd en dit sluit dus aan bij de tekstuele aanpak van Altman.

1.2 Culturele benadering

Mittell hanteert de culturele manier van genreonderzoek, waarbij genres onderdeel zijn van een discours. Paul Long en Tim Wall citeren filosoof Michel Foucault, die een discours als volgt beschrijft: “discourses are ideas embedded in what we do, say and think and these create terms upon which we know the world.”³³ Een discours vat dus samen op welke manier er over een bepaald onderwerp gepraat/geschreven/gedacht wordt. Op deze manier kan gezien worden hoe verschillende communicatievormen bijdragen aan de definities, betekenissen en waarden van genres in verschillende historische contexten.³⁴

Wanneer genres gezien worden als een discursief proces, komt de nadruk volgens Mittell te liggen op de samenhang tussen ‘definitie’, ‘interpretatie’ en ‘evaluatie’ in een discours.³⁵ Al sinds de tijd van Aristoteles worden definities gebruikt om te kijken naar genres.³⁶ Onder definities worden dan vaak beschrijvingen van de belangrijkste elementen en doelen van een genre verstaan, de manier waarop een genre wordt afgebakend.³⁷ Zoals benoemd in de inleiding stelt Mittell dat het belangrijk is om verder te kijken dan slechts de theoretische definitie van een bepaald genre, omdat genres continu in verandering zijn.³⁸ Echter, definities moeten volgens Mittell zeker niet buiten beschouwing gelaten worden. Volgens hem zijn definities van genres van cruciaal belang wanneer we kijken naar hoe genres te werk gaan in de grotere context.³⁹ Het nadeel is dat de meeste wetenschappers de definities niet in context plaatsen en slechts kijken naar het genre in zijn meest ideologische vorm.⁴⁰ Volgens Mittell is het van belang om te kijken naar de context van de definitie en niet slechts naar de definitie zelf.⁴¹ Mittell geeft als voorbeeld van definitie: “Dit programma is een sitcom, omdat er gebruik wordt gemaakt van een lachtape.”⁴²

³³ Paul Long en Tim Wall, *Media Studies Texts, Production, Context* (New York: Routledge, 2012), 364.; Michel Foucault en A. Sheridan, *The Archaeology of Knowledge* (Londen: Tavistock Publications, 1972), 94.

³⁴ Mittell, *Genre and Television*, 12.

³⁵ Idem., 16.

³⁶ Idem., 2.

³⁷ Ibid.

³⁸ Idem., 1

³⁹ Idem., 3.

⁴⁰ Ibid.

⁴¹ Idem., 4.

⁴² Idem., xv.

Het tweede aspect, interpretatie, is volgens Mittell de breedste en meest invloedrijke manier om naar genre te kijken.⁴³ Niettemin heeft het volgens Mittell nadelen om slechts te kijken naar interpretatie, omdat interpretaties vaak gepaard gaan met generalisaties.⁴⁴ Interpretaties zijn namelijk op verschillende manieren te begrijpen en een analyse die zich slechts richt op interpretaties kan dus een onrealistische representatie geven van de werkelijkheid.⁴⁵ Daarbij wordt er vaak geen rekening gehouden met de context. Volgens Mittell moeten interpretaties representeren hoe genres ervaren worden door focus te leggen op historische veranderingen en culturele betekenissen die gekoppeld zijn aan dat genre.⁴⁶ Mittell geeft als voorbeeld van interpretatie: “Sitcoms reflecteren op familienormen en waarden.”⁴⁷

Het laatste aspect dat benoemd wordt door Mittell is evaluatie. Hiermee wordt bedoeld hoe een bepaald genre gewaardeerd wordt en welke culturele waarde hieraan gekoppeld is. Volgens Mittell worden genres gevormd door het proces van evaluatie en plaatst de evaluatie genres in een bepaalde sociale hiërarchie.⁴⁸ Het voorbeeld dat Mittell noemt van evaluatie is: “Sitcoms zijn leuker dan soaps.”⁴⁹ Veel wetenschappers focussen zich slechts op één van deze aspecten, blijkt uit het academische discours rondom miniseries.

In mijn onderzoek sluit ik me aan bij de culturele benadering van Mittell. Op deze manier kan ik namelijk meer zeggen over het genre miniseries dan wanneer ik uit zou gaan van een tekstuele aanpak. De reden hiervoor is dat de culturele benadering de betekenissen die gegeven worden aan een genre plaatst in een bepaalde culturele context, in plaats van slechts te kijken naar de tekstuele elementen die vast staan. Deze bredere benadering zal uiteindelijk een completer beeld schetsen van het desbetreffende genre.

1.3 Miniseries

Roger Hagedoorn beschrijft miniseries als een nieuwe vorm van een ‘serials’.⁵⁰ Hij definieert miniseries als programma’s van vier tot zes afleveringen die gemaakt zijn op basis van bestsellerromans. De afleveringen worden opeenvolgend uitgezonden en zijn duurder dan andere series door hoge productiekosten, dure locaties en het gebruik van gerenommeerde acteurs. Door deze hoge kwaliteit en het feit dat ze gebaseerd zijn op een kwalitatief verhaal

⁴³ Mittell, *Genre and Television*, 4.

⁴⁴ *Idem.*, 5.

⁴⁵ *Ibid.*

⁴⁶ *Ibid.*

⁴⁷ *Idem.*, xv.

⁴⁸ *Idem.*, 27.

⁴⁹ *Idem.*, xv.

⁵⁰ Roger Hagedoorn, “Doubtless to be continued A brief history of serial narrative,” in *To be Continued: Soap Operas Around the World*, red. Robert A. Allen (New York: Routledge, 2005), 38.

zijn miniseries vaak gegarandeerd geliefd bij het publiek.⁵¹ Ook Glen Creeber ziet miniseries als een re-branding van serials.⁵² Qua structuur zijn ze hetzelfde, alleen worden miniseries geassocieerd met epische drama's. Daarbij hebben miniseries, in tegenstelling tot sommige serials, een duidelijk eind en een gelimiteerd aantal afleveringen.⁵³ Al Auster sluit zich aan bij de mening van Creeber en Hagedoorn dat het genre geen nieuw fenomeen is en zegt dat de miniserie destijds plaats gemaakt heeft voor goedkopere televisie.⁵⁴ In 1989 bracht HBO het genre weer tot leven toen beperkingen rondom naaktheid en taalgebruik werden opgeheven en miniseries weer interessant werden voor getalenteerde producenten.⁵⁵ White ziet miniseries niet als een re-branding van serials, maar als gemixte vorm van Amerikaanse televisie. Volgens haar zijn miniseries geen films die gemaakt zijn voor televisie, maar zijn het ook geen normale series.⁵⁶ Volgens socioloog Jeremy Tunstall kan dit te maken hebben met de kwaliteit van de serie.⁵⁷ Hij zegt dat miniseries slechts zes tot dertien afleveringen bevatten, omdat producenten vinden dat grotere kwantiteit zorgt voor gereduceerde kwaliteit. Vaak zijn miniseries zelf niet lang, maar hun productietijd wel, waardoor ze van hogere kwaliteit zijn.⁵⁸ Christopher Anderson sluit zich juist aan bij Creeber, door te zeggen dat miniseries een duidelijk begin en einde hebben en dat dit leidt tot innovatieve manieren van programmeren.⁵⁹ Het duidelijke begin en einde is ook volgens communicatiewetenschapper Alberto N. Garcia van belang. Daarnaast kunnen miniseries volgens hem uit meerdere seizoenen bestaan. Hij stelt dat de nieuwheid van het miniserie-genre in drie elementen te beschrijven is. Ten eerste bevatten alle seizoenen een op zichzelfstaand verhaal met een begin en einde in acht tot tien afleveringen. Ten tweede is het geen vereiste dat de serie meerdere jaren doorloopt. Tot slot bevatten miniseries visuele, thematische en narratieve eigenschappen die de verschillende seizoenen verbinden en herenigen.⁶⁰

Deze wetenschappers analyseren miniseries slechts op een van de aspecten (definitie, interpretatie of evaluatie) die Mittell noemt. Om een compleet beeld te krijgen van het genre en de betekenis daarvan in de huidige context is het van belang om alle drie de aspecten van Mittell te integreren in een discoursanalyse. In dit onderzoek zal deze analyse uitgevoerd worden.

⁵¹ Hagedoorn, *To be Continued*, 38.

⁵² Glen Creeber, *Serial Television Big Drama on the Small Screen* (Londen: Brits Film Instituut, 2004), 8-9.

⁵³ *Ibid.*

⁵⁴ Al Auster, "HBO's Approach to Generic Information," in *Thinking Outside The Box: A Contemporary Television Genre Reader*, red. Gary R. Edgerton en Brian G. Rose (Kentucky: The University Press of Kentucky, 2005), 237.

⁵⁵ *Ibid.*

⁵⁶ White, "Television Genres: Intertextuality," 41.

⁵⁷ Jeremy Tunstall, "Producers in British Television," in *Television Producers*, red. James Curran (Londen, New York: Routledge, 1993), 8.

⁵⁸ *Ibid.*

⁵⁹ Christopher Anderson, "American Broadcasting Company," in *Encyclopedia of Television Second Edition*, red. Horace Newcomb (Oxon, New York: Taylor & Francis, 1997), 89-90.

⁶⁰ Alberto N. Garcia, "A Storytelling Machine: The Complexity and Revolution of Narrative Television," *Forms, Strategies, and Mutations of Serial Narrative VI*, no. 11 (Mei 2016): 7.

2.0 | Vraagstelling

In dit onderzoek zullen de aspecten van Mittell in drie verschillende deelvragen worden geanalyseerd om de hoofdvraag te beantwoorden:

1. “Hoe wordt het genre miniseries gedefinieerd in het journalistieke discours over *Big Little Lies*?”
2. “Hoe wordt het genre miniseries geïnterpreteerd in het journalistieke discours over *Big Little Lies*?”
3. “Hoe wordt het genre miniseries geëvalueerd in het journalistieke discours over *Big Little Lies*?”

3.0 | Methode

In dit hoofdstuk zal de onderzoeksmethode die ik heb toegepast worden toegelicht door te benoemen hoe het onderzoek is afgebakend, het corpus is bepaald en de methode is geoperationaliseerd.

Om de hoofd- en deelvragen te beantwoorden heb ik genreonderzoek volgens de benadering van Mittell gedaan aan de hand van een discoursanalyse. Dit onderzoek focust zich op een specifiek discours, namelijk het journalistieke discours, omdat het volgens Mittell van belang is dat niet alle discourses tegelijk onderzocht worden, maar dat er keuzes worden gemaakt.⁶¹ Er is gekozen voor het journalistieke discours, omdat materiaal toegankelijk is en goed te analyseren valt binnen de kaders van het eindwerkstuk. In de inleiding stelde Neale tevens dat journalisten een waardevolle bijdrage leveren aan de constructie van een bepaald genre.⁶² Ook is journalistiek volgens Anabela Carvahlo de discursieve reconstructie van de werkelijkheid.⁶³ Onder journalisten versta ik mensen die hebben geschreven over miniseries of *BLL* en waarvan hun stuk gepubliceerd is in een (online) krant of tijdschrift. Per deelvraag zal er bekeken worden hoe het genre miniseries wordt gedefinieerd, geïnterpreteerd of geëvalueerd in diverse artikelen.

⁶¹ Mittell, *Genre and Television*, xv.

⁶² Neale, “Questions of Genre,” 160.

⁶³ Anabela Carvahlo, “Media(ted) discourse and society,” in *Journalism Studies* vo. 9 nr. 2 (Routledge: 2008), 164.

Het corpus van mijn onderzoek bestaat uit een selectie van zeven Amerikaanse online artikelen, geschreven door zeven verschillende journalisten; Michael Schneider, Corey Chichizola, Alison Herman, Max Covill, Andy Herrera, Rebecca Farley en Riley Chow. Het corpus (zie Bijlage I) is afkomstig van de volgende online platformen: *IndieWire*, *CinemaBlend*, *The Ringer*, *Film School Rejects*, *Complex*, *Refinery29* en *Goldderby*.⁶⁴ De eerste zeven artikelen die uit de zoekresultaten kwamen en beschikbaar waren zijn geselecteerd. Er is gekozen voor Amerikaanse artikelen, omdat *BLL* een Amerikaanse serie is en er in dat land het meeste over geschreven is. De artikelen zijn gevonden op basis van (een combinatie van) de zoektermen: ‘Big Little Lies’, ‘Miniserie(s)’, ‘Limited Serie(s)’, ‘Awards’, ‘Second Season’, die zijn ingevoerd in de zoekmachine Google.

Na het vaststellen van het corpus zijn verschillende kleurcodes toegekend aan definitie, interpretatie en evaluatie (zie Bijlage II). Aan de hand van deze kleurcodes zijn de artikelen geanalyseerd (zie Bijlage III). Vervolgens heb ik alle discursieve uitingen per aspect en per artikel gesorteerd en ben ik overeenkomsten en verschillen gaan analyseren. De teksten binnen de artikelen die gaan over andere series dan *BLL* worden buiten beschouwing gelaten, omdat dat niet relevant is voor het beantwoorden van de hoofdvraag. Daarnaast zal het onderzoek zich slechts focussen op de discursieve uitingen van de journalisten en zullen uitspraken van acteurs/regisseurs slechts worden meegenomen in de analyse als het iets zegt over de mening van de journalist.

4.0 | Analyse

4.1 Big Little Lies als begrip

De eerste deelvraag van dit onderzoek luidt: “Hoe wordt het genre miniseries gedefinieerd in het journalistieke discours over *Big Little Lies*?”. Zoals benoemd in het theoretisch kader worden onder definities beschrijvingen van de belangrijkste elementen van een genre verstaan, dus de manier waarop een genre wordt afgebakend.⁶⁵

⁶⁴ IndieWire is een filmindustrie- en recensiewebsite; CinemaBlend weergeeft al het nieuws rondom films, televisie, videogames en popcultuur; The Ringer is een website over sport en popcultuur; Film School Rejects is een blog gewijd aan filmrecensies, interviews en nieuws uit de filmindustrie; Complex is een mediaplatform voor jongeren; Refinery 29 is een digital media en entertainment website gericht op jonge vrouwen; Goldderby is een site die prijsuitslagen in Hollywood voorspelt en nieuws publiceert rondom entertainment

⁶⁵ Mittell, *Genre and Television*, 2.

Gelimiteerd aantal afleveringen

Een van de kenmerken die in het journalistieke discours vaak genoemd wordt bij de definiëring van miniseries is het gelimiteerde aantal afleveringen. Michael Schneider haalt de definitie van de ‘TV Academy’ aan die stelt dat iedere narratieve serie met minimaal twee en maximaal vijf afleveringen geclassificeerd kan worden als limited series.⁶⁶ Schneider zegt over het aantal afleveringen van *BLL*: “If ‘Big Little Lies’ matches last year’s seven episodes, it will indeed have to move over to the regular drama series competition.”⁶⁷ De hoeveelheid afleveringen kan dus bepalen of een serie geplaatst wordt in de limited series categorie of in de categorie dramaserie bij prijsuitreikingen. Andy Herrera hanteert een iets ruimere hoeveelheid afleveringen. Hij stelt dat miniseries maximaal tien afleveringen mogen bevatten.⁶⁸ Echter, merkt Herrera op dat miniseries in de praktijk recentelijk steeds langer worden.⁶⁹ Ook Riley Chow merkt dit op. Hij zegt dat de TV Academy de categorie ‘Best Limited Series’ in 1973 introduceerde.⁷⁰ Het gemiddelde aantal afleveringen in deze categorie was destijds zes, terwijl de categorie dramaserie er gemiddeld twintig hadden. Chow benoemt dat series momenteel genomineerd kunnen worden in de categorie limited series met maar liefst vijftien afleveringen, waardoor de grens tussen limited series en dramaserie vervaagd.⁷¹ De journalist concludeert hieruit dat lengte geen bepalende factor meer is voor het wel of niet behoren tot het genre miniseries.⁷² Al met al zijn de journalisten van mening dat miniseries een gelimiteerd aantal afleveringen moeten hebben. Over de exacte hoeveelheid is enigszins discussie, aangezien dit door de tijd heen kan veranderen.

Hoge kwaliteit

In het journalistieke discours worden miniseries ook geconoteerd met hoge kwaliteit. Herrera wijdt de hoge kwaliteit toe aan het hebben van een groot budget:

[...] due to the short length of their run times, were given bigger budgets, which allowed for more distinguished directors who may not normally direct television, better special effects and product design, and award-winning actors starring in lead roles.⁷³

⁶⁶ Michael Schneider, “‘Big Little Lies’ May No Longer Be a Limited Series, But It Can Still Get Away With Competing As One — For Now,” *IndieWire*, 11 december, 2017, <https://www.indiewire.com/2017/12/big-little-lies-limited-series-category-emmys-golden-globes-1201906108/>; Bijlage III, 33.

⁶⁷ *Ibid.*

⁶⁸ Andy Herrera, “The Best Miniseries of All Time,” *Complex*, 26 april, 2018, <https://www.complex.com/pop-culture/the-best-miniseries-of-all-time/>; Bijlage III, 41.

⁶⁹ *Ibid.*

⁷⁰ Riley Chow, “Should awards shows stop separating ‘limited’ series and dramas?,” *Goldderby*, 29 december, 2017, <https://www.goldderby.com/article/2017/limited-series-awards-emmys-big-little-lies-the-night-manager-news/>; Bijlage III, 47.

⁷¹ *Ibid.*

⁷² *Ibid.*

⁷³ Herrera, “The Best.”; Bijlage III, 41.

De lengte van een miniserie heeft dus een positief effect op de kwaliteit van onder andere de productie, inhoud en cast. Max Covill voegt toe dat de miniserie dezelfde kwalitatieve mogelijkheden biedt als een film:

Miniseries give high profile directors and actors an opportunity to create something a little longer than a typical movie, while still maintaining a significant level of quality and control throughout. It was originally conceived as a feature film, but then was molded into what is now a HBO miniseries.⁷⁴

Miniseries zijn dus het uitgewezen format voor succesvolle regisseurs en acteurs om kwaliteit na te streven in langere producties. Uit het discours kan geconcludeerd worden dat miniseries door het hebben van een groot budget vaak geassocieerd worden met hoge kwaliteit door het gebruik van goede acteurs, regisseurs en producenten.

Een compleet verhaal

De aanwezigheid van een korte verhaallijn met een duidelijk einde is het derde kenmerk dat veelbesproken is. Chow is zelfs van mening dat een korte verhaallijn kan bepalen of een serie wel of niet een miniserie is: “The defining characteristic of a limited series is supposedly the limited run of its story.”⁷⁵ Herrera voegt toe dat ook een duidelijk einde van belang is: “Miniseries were just that: miniature series. They told a complete story in ten episodes or less.”⁷⁶ Een miniserie wordt dus geassocieerd met korte verhaallijnen met een duidelijk begin en eind. Volgens Alison Herman is dit het geval bij *BLL*:

Big Little Lies is partly a whodunnit, and now we know who did it, and why, and what she wore to the beach once she was safely exonerated by her sisters in school fundraising. What more is there to explore?⁷⁷

Herman benoemt dat *BLL* een gesloten einde heeft waarbij alle vragen van de kijker zijn beantwoord. Het vertellen van een compleet verhaal is tevens een eis van de TV Academy die Schneider aanhaalt: “[...] total running time of at least 150 program minutes that tell a

⁷⁴ Max Covill, “‘Big Little Lies’ Has a Secret to Success,” Film School Rejects, 13 december, 2017, <https://filmschoolrejects.com/big-little-lies-hbo-review-b2c96b97ace3/>; Bijlage III, 39.

⁷⁵ Chow, “Should Awards.”; Bijlage III, 47.

⁷⁶ Herrera, “The Best.”; Bijlage III, 41.

⁷⁷ Alison Herman, “Big Little Lessons,” *The Ringer*, 4 april, 2017, <https://www.theringer.com/2017/4/4/16039374/big-little-lies-hbo-prestige-tv-reese-wITHERSPOON-nicole-kidman-77594de67860>; Bijlage III, 38.

complete, non-recurring story.”⁷⁸ Het verhaal moet dus origineel zijn en mag geen vervolg krijgen. Kan hieruit geconcludeerd worden dat miniseries geen meerdere seizoenen mogen hebben?

Herrera stelt dat *BLL* een interessante casus is, omdat de serie een tweede seizoen zal gaan krijgen.⁷⁹ Schneider zegt: “Now, with a second season on the horizon, “Big Little Lies” faces a category conundrum.”⁸⁰ Door het toevoegen van een nieuw seizoen is het onduidelijk tot welk genre de serie behoort. Volgens Schneider is het van belang dat de ‘afgesloten’ verhaallijnen met de bijbehorende personages niet worden voortgezet in een tweede seizoen.⁸¹ Hij stelt: “‘Limited series’ [...] do not have an ongoing storyline and/or main characters in subsequent seasons.”⁸² Volgens Schneider is *BLL* geen limited serie, aangezien de actrices het contract voor het tweede seizoen al hebben getekend: “Witherspoon made it clear they’ll be back in the same roles.”⁸³ Rebecca Farley stelt dat het feit dat de personages en verhaallijnen door zullen lopen in seizoen twee van *BLL* ervoor zorgt dat de serie op ten duur zal verplaatsen naar de dramaserie categorie.⁸⁴

Een serie die in een opvolgend seizoen doorgaat met nieuwe personages en verhaallijnen worden volgens Schneider ‘anthology series’ genoemd.⁸⁵ Herrera zegt dat deze anthology series wel geclassificeerd kunnen worden als miniseries: “Even though each of these series is technically an anthology series, each individual season is considered a limited series, aka miniseries.”⁸⁶ Een miniserie mag dus meerdere seizoenen bevatten, mits de nieuwe seizoenen unieke en complete verhaallijnen en nieuwe personages bevatten.

Conclusie

Het genre miniseries wordt in het journalistieke discours gedefinieerd op basis van verschillende aspecten; het aantal afleveringen, de kwaliteit en de verhaalstructuur. Op het gebied van aantal afleveringen kan geconcludeerd worden dat bijna alle journalisten het erover eens zijn dat een miniserie een gelimiteerd aantal afleveringen heeft. Daarbij verandert de

⁷⁸ Schneider, “Big Little Lies.”; Bijlage III, 33.

⁷⁹ Herrera, “The Best.”; Bijlage III, 41.

⁸⁰ Schneider, “Big Little Lies.”; Bijlage III, 33.

⁸¹ Ibid.

⁸² Ibid.

⁸³ Ibid.

⁸⁴ Rebecca Farley, “Should Big Little Lies Be In The “Limited Series” Category For The Golden Globes?,” *Refinery29*, 11 december, 2017, <https://www.refinery29.com/en-us/2017/12/184676/golden-globes-big-little-lies-limited-series-nominations>.; Bijlage III, 45.

⁸⁵ Schneider, “Big Little Lies.”; Bijlage III, 34.

⁸⁶ Herrera, “The Best.”; Bijlage III, 41.

exacte hoeveelheid afleveringen door de tijd heen. Dit sluit aan bij de benadering van Mittell die stelt dat genres continu in verandering zijn.⁸⁷

Ten tweede kan uit het discours geconcludeerd worden dat miniseries, door hun korte lengte en grote budget, vaak van hoge kwaliteit zijn op het gebied van onder andere acteerwerk en productie. Dit sluit aan bij wat Hagedoorn zegt over dat miniseries vaak van hoge kwaliteit zijn door hoge productiekosten, dure locaties en het gebruik van gerenommeerde acteurs.⁸⁸ Ook sluit het aan bij het gedachtegoed van Tunstall die stelt dat de gelimiteerde lengte ten goede komt aan de kwaliteit van de serie.⁸⁹

Tot slot is er in het discours consensus over het feit dat een miniserie een compleet verhaal moet bevatten met een duidelijk einde. Creeber stelt ook dat miniseries een duidelijk eind moeten hebben.⁹⁰ Daarnaast kan geconcludeerd worden dat een miniserie meerdere seizoenen kan bevatten, mits ieder seizoen een origineel verhaal vertelt met nieuwe personages. Dit kenmerk wordt beaamt door Garcia die zegt dat alle seizoenen een op zichzelfstaand verhaal, met begin en einde, moeten vertellen.⁹¹

4.2 Blik op de samenleving

Om de tweede deelvraag “Hoe wordt het genre miniseries geïnterpreteerd in het journalistieke discours over *Big Little Lies*?” te beantwoorden zal gekeken worden naar de connectie tussen het genre miniseries en verschillende sociaalmaatschappelijke factoren om te bepalen hoe het genre betekenis krijgt in de maatschappij.

De rol van vrouwen

Een van de interpretaties die in het discours doorschemert is het emancipatorische karakter van *BLL*. Herman schrijft dat de sterren van *BLL* zich hebben uitgesproken over het uitzonderlijke karakter van de serie in vergelijking met hun filmcarrières.⁹² Zo ziet actrice Reese Witherspoon de serie als het tegengif van het ‘Smurfette-syndroom’; het zijn van de enige vrouw op de set.⁹³ Ook tegenspeelster Nicole Kidman heeft opgemerkt dat het zeldzaam is dat er maar liefst vijf

⁸⁷ Mittell, *Genre and Television*, 1.

⁸⁸ Hagedoorn, *To be Continued*, 38.

⁸⁹ Tunstall, *Television Producers*, 8.

⁹⁰ Creeber, *Serial Television*, 8-9.

⁹¹ Garcia, *Forms, Strategies, and Mutations*, 7.

⁹² Herman, “Big Little Lessons.”; Bijlage III, 36.

⁹³ Ibid.

vrouwelijke hoofdrollen in hetzelfde script voorkomen.⁹⁴ Volgens Covill is dit inderdaad zeldzaam, maar niet toevallig:

Witherspoon said she had a laser-like focus on scripts that brought women to the forefront and *Big Little Lies* had exactly what she was looking for. Just for example take a look at the five leading ladies in *Big Little Lies*; Witherspoon, Kidman, Woodley, Laura Dern, and Zoë Kravitz.⁹⁵

Het was dus oorspronkelijk de essentie van *BLL* om vrouwen centraal te stellen in de serie. De uitzonderlijke rol van vrouwen komt niet alleen terug in de productie maar ook in het product, de inhoud van de serie. Herrera benoemt hierbij dat de serie onderwerpen aansnijdt als verkrachting en huiselijk geweld met een “effective feminist gaze”.⁹⁶ Hiermee wordt bedoeld dat de onderwerpen die in de serie de revue passeren ervaren worden vanuit het oogpunt van de vrouw.

Herman zegt dat ‘appointment television’, televisie waarvoor men tijd vrijmaakt, niet langer “the man’s world it once was” is.⁹⁷ Volgens Herman heeft *BLL* ervoor gezorgd dat vrouwelijke verhalen niet meer bij voorbaat worden afgeschreven.⁹⁸ Covill schrijft: “There’s obviously not a ton of feature films being made that focus on issues pertaining to women, especially women over the age of 40.”⁹⁹ Kwesties met betrekking tot vrouwen zijn over het algemeen onderbelicht, vooral wanneer vrouwen een bepaalde leeftijd hebben bereikt. Volgens Covill worden vrouwen van oudere leeftijd vaak veroordeeld tot bijrollen als moeders of oma’s.¹⁰⁰

Volgens Herman ziet het publiek graag een representatie van zichzelf: “Hollywood’s refusal to acknowledge that women continue to exist when they’re no longer 25 and single means refusing to satisfy a largely untapped audience’s wish to see themselves represented.”¹⁰¹ *BLL* spreekt dus een grote groep vrouwen aan die normaal niet gerepresenteerd worden. Ze schrijft dat voorgangers van *BLL* vaak werkten met materiaal dat vooral aantrekkelijk was voor een mannelijk publiek, waardoor deze sneller geaccepteerd werden door critici dan verhalen over ontevreden huisvrouwen.¹⁰² Het feit dat *BLL* gemaakt werd in samenwerking met

⁹⁴ Herman, “Big Little Lessons.”; Bijlage III, 36.

⁹⁵ Covill, “Big Little Lies.”; Bijlage III, 39.

⁹⁶ Herrera, “The Best.”; Bijlage III, 41.

⁹⁷ Herman, “Big Little Lessons.”; Bijlage III, 37.

⁹⁸ Ibid.

⁹⁹ Covill, “Big Little Lies.”; Bijlage III, 39.

¹⁰⁰ Ibid.

¹⁰¹ Herman, “Big Little Lessons.”; Bijlage III, 37.

¹⁰² Ibid.

Witherspoon en haar collega's zorgde ervoor dat de serie kon worden uitgezonden.¹⁰³ Tevens kon bewezen worden dat vrouwelijke series net zoveel lof en kijkers kunnen ontvangen als mannelijke series.¹⁰⁴

Voyeurisme en sociale economie

Naast de exceptionele rol van vrouwen wordt in het discours ook licht geworpen op voyeurisme en de sociale economie. Covill beschrijft *BLL* in zijn artikel als een serie die draait rondom de machtsstrijd binnen de hogere klasse van de maatschappij: “[...] the Liane Moriarty novel about upper-class families power struggle.”¹⁰⁵ Herman stelt in zijn artikel dat *BLL* ervoor zorgt dat het ‘voyeurisme’, de nieuwgierigheid naar privé-zaken van vreemden, van de kijker wordt uitgedaagd door transparant te zijn over de sociale economie van de personages.¹⁰⁶ Hij zegt in zijn artikel het volgende:

Big Little Lies never participated in the most annoying trend in televisual affluence: the unstated assumption that a Sherman Oaks five-bedroom is the norm, and that the cast of say Modern Family makes for a representative study of American socioeconomics. Big Little Lies is well aware that Renata's mansion is a goddamn mansion [...]. This is a show that indulged (and challenged) our voyeurism rather than pretending we had no reason to pry.¹⁰⁷

Hiermee zegt Herman dat de makers van *BLL* zich ervan bewust zijn dat de personages van de serie welgesteld zijn. Hierdoor wordt het voyeurisme van de kijker gestimuleerd. Volgens Herman zorgde dit bij de kijkers voor een vorm van ‘escapisme’, het doen vergeten van de zorgen van het alledaagse leven.¹⁰⁸ Hij zegt: “Big Little Lies was well aware of the escapism they provided, and wasn't ashamed to provide it.”¹⁰⁹ Om te zorgen dat escapisme voor de kijkers mogelijk was, werd er volgens Herman het meeste geld geïnvesteerd in locaties.¹¹⁰

Verkrachting, mishandeling en overspel

Naast het feit dat de serie transparant is over het welzijn van de personages, is de serie ook openhartig over de problemen waarmee zij te maken krijgen. Herrera beschrijft de serie dan

¹⁰³ Herman, “Big Little Lessons.”; Bijlage III, 37.

¹⁰⁴ Ibid.

¹⁰⁵ Covill, “Big Little Lies.”; Bijlage III, 39.

¹⁰⁶ Herman, “Big Little Lessons.”; Bijlage III, 37.

¹⁰⁷ Ibid.

¹⁰⁸ Idem, 38.

¹⁰⁹ Ibid.

¹¹⁰ Ibid.

ook als “pulpy fun” en niet bang om met een ontvullende en effectieve manier te kijken naar huiselijk geweld en verkrachting.¹¹¹ Herman zegt dat de welvarendheid van de personages niet uitsluit dat ze te maken krijgen met levensechte problemen: “[...] that no social scene is too rarefied and no character too privileged to support a deep dive.”¹¹² Covill gebruikt het personage van Kidman als voorbeeld: “Nicole Kidman also has a pretty complex role as Celeste, a stay-at-home mom who misses her career and who is faced with domestic abuse constantly.”¹¹³ Dit voorbeeld laat zien dat de maatschappelijke realiteit door *BLL* in beeld wordt gebracht. Volgens Herman zijn de taboedoorbrekende onderwerpen dan ook herkenbaar voor de kijkers.¹¹⁴

Covill noemt de relaties tussen de personages die in beeld worden gebracht dan ook “utterly horrifying.”¹¹⁵ Hiermee bedoelt hij dat een soort angstaanjagende sfeer over de serie heen hangt. Volgens Covill draagt het feit dat de serie begint met een moord daaraan bij.¹¹⁶ Hij zegt dat de ruzies tussen de vrouwen in de serie daardoor meer serieus genomen worden.¹¹⁷ Ook benoemt Covill dat de serie een beeld schetst van de competitieve sfeer die er heerst over de strijd wie de beste moeder is. Hij zegt: “Big Little Lies shows just how far these women are willing to go.”¹¹⁸ Wederom wordt de realiteit zichtbaar in de serie. Dit keer door het in beeld brengen van moeders die alles over hebben voor hun kind.

Volgens Farley zal het tweede seizoen niet anders zijn wat betreft de onderwerpen.¹¹⁹ Ze schrijft dat HBO heeft aangekondigd dat het tweede seizoen onderwerpen als de kwaadaardigheid van leugens, duurzaamheid van vriendschappen, de breekbaarheid van het huwelijk en de wreedheid van gezond ouderschap zal aansnijden.¹²⁰ Uit het discours valt te concluderen dat de serie veel realistische en heftige onderwerpen aansnijdt die een representatie geven van mogelijke gebeurtenissen in de maatschappij.

Conclusie

Uit het journalistieke discours kan worden geconcludeerd dat *BLL* inspeelt op onderwerpen die van belang zijn in de huidige maatschappij. Aan de ene kant neemt de serie afstand van de kijker door transparant te zijn over de sociale economie waarin de personages zich bevinden.

¹¹¹ Herrera, “The Best.”; Bijlage III, 41.

¹¹² Herman, “Big Little Lessons.”; Bijlage III, 37.

¹¹³ Covill, “Big Little Lies.”; Bijlage III, 39.

¹¹⁴ Herman, “Big Little Lessons.”; Bijlage III, 37.

¹¹⁵ Covill, “Big Little Lies.”; Bijlage III, 39.

¹¹⁶ Ibid.

¹¹⁷ Ibid.

¹¹⁸ Ibid.

¹¹⁹ Farley, “Should Big Little Lies.”; Bijlage III, 45.

¹²⁰ Ibid.

Het voyeurisme maakt hier escapisme mogelijk, zodat de kijker even kan ontsnappen aan zijn of haar leven. Aan de andere kant snijdt de serie realistische en herkenbare onderwerpen aan, zoals verkrachting, moederschap en overspel. Door deze onderwerpen vanuit een vrouwelijk oogpunt te belichten representeert de serie een deel van de maatschappij dat niet vaak gerepresenteerd wordt, zoals (oudere) vrouwen.

In het academische discours is er op het gebied van interpretatie niet veel gezegd. Dit zou kunnen betekenen dat deze interpretaties specifiek zijn voor *BLL* en niet per definitie gebruikelijk zijn voor miniseries. Auster benoemde echter wel dat HBO het genre miniseries weer tot leven bracht toen beperkingen rondom naaktheid en taalgebruik werden opgeheven.¹²¹ Dit kan betekenen dat miniseries vaker dan andere genres gebruik maken van taboedoorbrekende onderwerpen.

4.3 Mini qua lengte, groot qua succes

Voor de derde deelvraag “Hoe wordt het genre miniseries geëvalueerd in het journalistieke discours over *Big Little Lies*?” zal er gekeken worden naar hoe het genre miniseries gewaardeerd wordt en welke culturele waarde eraan gekoppeld is.

Cast en crew

Wat in het discours het meeste naar voren komt is de waardering van de cast en crew. Herrera zegt dat de serie prijzen heeft ontvangen op het gebied van regie en acteerwerk van de hoofd- en bijrollen.¹²² Covill is van mening dat deze prijzen terecht zijn door te zeggen: “Reese Witherspoon, Nicole Kidman and director Jean-Marc Vallée elevate the material to new heights.”¹²³ Volgens Covill zorgen de actrices en de regisseur ervoor dat het materiaal naar een hoger niveau wordt getild. Reese Witherspoon krijgt door Covill nog een extra compliment voor haar uitvoering van het personage Madeline: “This is easily the best match of the entire show.”¹²⁴ Daarbij zegt hij dat de wereld niet nog een drama over rijke individuen nodig heeft.¹²⁵ Hieruit kan geconcludeerd worden dat het succes te wijden is aan de cast en crew en niet aan het verhaal zelf.

¹²¹ Auster, *Thinking Outside The Box*, 237.

¹²² Herrera, “The Best.”; Bijlage III, 41.

¹²³ Covill, “Big Little Lies.”; Bijlage III, 39.

¹²⁴ Ibid.

¹²⁵ Ibid.

Ook Herman merkt op dat de sterren ervoor zorgen dat HBO niet voor niets heeft geïnvesteerd:

But the sheer mass and variety of *Big Little Lies*' star power is unprecedented, combining two unquestionable A-listers (Reese Witherspoon and Nicole Kidman) with a respected veteran (Laura Dern), a teen mainstay transitioning into a grown-up career (Shailene Woodley), and an It Girl (Zoë Kravitz). Their combined payroll could likely purchase at least a couple of their characters' jaw-dropping estates, but the ratings indicate HBO's investment is paying off.¹²⁶

Volgens Herman komen er zowel sterren, bekende mensen, als A-list acteurs, hooggewaardeerde acteurs, voor in *BLL*.¹²⁷ Volgens Herrera maakt dit *BLL* "One of the most star-studded miniseries of all time."¹²⁸ Corey Chichizola kaart aan dat het recentelijk steeds vaker voorkomt dat filmacteurs overstappen naar televisie: "[...] we've seen a bevy of A-list actors recently make the transition over to TV. Perhaps no show proves this more than HBO's *Big Little Lies*, which has an outstanding cast [...]."¹²⁹ De A-list acteurs zorgen er volgens Covill voor dat de kwaliteit van de serie verhoogd wordt. Hierdoor staat de serie enigszins garant voor succes en het verdienen van geld.¹³⁰ Uit de artikelen van de journalisten kan geconcludeerd worden dat de cast voor een groot deel verantwoordelijk is voor de waardering van de serie.

Ook het werk van de crew gaat niet onopgemerkt aan de journalisten voorbij. Herman stelt dat de regisseur deels verantwoordelijk is voor de hoge kwaliteit van de serie:

Vallée's trademark montages and rapid editing certainly helped buck TV's rep for visual monotony, but he was also working from an especially telegenic canvas. *Big Little Lies* shows there's more than one way to light a kitchen.¹³¹

Volgens Herman wordt de serie dus goed geregisseerd en heeft dit positieve invloed op het gebruik van licht, beeld en montage.¹³² Covill sluit zich hierbij aan en zegt: "What makes *Big Little Lies* even more exciting is that Jean-Marc Vallée directs the entire miniseries. [...] he has been a director that demands attention."¹³³ Zowel de regisseur als de producent staan goed

¹²⁶ Herman, "Big Little Lessons."; Bijlage III, 36.

¹²⁷ Ibid.

¹²⁸ Herrera, "The Best."; Bijlage III, 41.

¹²⁹ Corey Chichizola, "Why *Big Little Lies*' Creator Originally Didn't Want A Season 2," *CinemaBlend*, juni, 2018, <https://www.cinemablend.com/television/2418282/why-big-little-lies-creator-originally-didnt-want-a-season-2>; Bijlage III, 35.

¹³⁰ Covill, "Big Little Lies."; Bijlage III, 40.

¹³¹ Herman, "Big Little Lessons."; Bijlage III, 38.

¹³² Ibid.

¹³³ Covill, "Big Little Lies."; Bijlage III, 40.

bekend bij de journalisten. Dat blijkt ook uit wat Herrera zegt: “It’s no surprise that the show is as riveting as it is, since it was created and written by David E. Kelley [...] and directed by Jean-Marc Vallée.”¹³⁴ Al met al kan gesteld worden dat de cast en crew hoog gewaardeerd worden door de journalisten en dat zij stellen dat dit heeft bijgedragen aan het succes van *BLL*.

Maatschappelijke factoren

Volgens Herman is “having a marquee cast [...] only the tip of the iceberg.”¹³⁵ Ze zegt dat de serie er in slaagt om de tijdsgeest goed neer te zetten.¹³⁶ Daarbij is Herman van mening dat het *BLL* lukt om kunst te maken van iets wat normaal gezien wordt als waardeloos:

Half the fun of contemporary television is in eking great art out of what conventional wisdom and taste had once written off as worthless trash. *Big Little Lies* replicated the process with a different set of tropes: wealth, bitchy one-liners, domestic struggles, and wine. So much wine.¹³⁷

Het lukt *BLL* wel, in tegenstelling tot andere series, om een succes te maken van doorsnee onderwerpen. Dit komt volgens Herman onder andere doordat de facetten rijkdom en huiselijk geweld in worden gezet.¹³⁸ Daarbij spreekt Herman ook uit dat ze het waardeert dat de serie transparant is over de sociale economie door te zeggen dat de serie gelukkig niet doet alsof de welvarendheid van de personages vanzelfsprekend is.¹³⁹

Ook de rol van vrouwen die besproken werd in hoofdstuk 4.2 blijft op het gebied van waardering niet uit. Covill zegt: “There are few productions that have that kind of female star power behind them.”¹⁴⁰ Hieruit blijkt niet alleen dat het acteerwerk van de cast gewaardeerd wordt, maar ook dat de vrouwelijke cast gewaardeerd wordt. Farley is het hiermee eens en zegt dat de serie weergaloos is in het neerzetten van vrouwen: “Still the show is unprecedented, both in its depiction of women and the way it has handled the renewal process.”¹⁴¹ Ook op het gebied van maatschappelijke factoren en vernieuwing wordt de serie dus geapprecieerd.

¹³⁴ Herrera, “The Best.”; Bijlage III, 41.

¹³⁵ Herman, “Big Little Lessons.”; Bijlage III, 36.

¹³⁶ Ibid.

¹³⁷ Idem, 37.

¹³⁸ Ibid.

¹³⁹ Ibid.

¹⁴⁰ Covill, “Big Little Lies.”; Bijlage III, 40.

¹⁴¹ Farley, “Should Big Little Lies.”; Bijlage III, 46.

Einde

Er wordt door verschillende journalisten sceptisch gereageerd op de komst van een tweede seizoen van *BLL*. Herman stelt: “The fact that miniseries end is intrinsic to their appeal.”¹⁴² De waardering van miniseries zit dus juist in het feit dat het een einde heeft. Herrera voegt toe dat de korte verhaallijn een deel van de charme is van miniseries: “Back when seasons of television had twenty or more episodes, miniseries were a godsend.”¹⁴³ De korte lengte van miniseries en het feit dat het een einde heeft wordt dus als iets positiefs ervaren door de journalisten. Vandaar dat ze huiverig zijn over de komst van een tweede seizoen van *BLL*.

Herman benoemt dat men om moet leren gaan met afsluitingen en dubbelzinnigheid: “Godspeed to everyone involved in their future endeavors. For the rest of us, it’s time to get comfortable with closure, plus a little ambiguity.”¹⁴⁴ Ze geeft dan ook aan vrede te hebben met het einde zoals het er nu is.¹⁴⁵ Daarbij benoemt de journalist dat seizoen een voldoende eindigt: “this show didn’t have to give us a satisfying payoff, but a satisfying payoff is what we got.”¹⁴⁶ Andere journalisten zijn het hiermee eens. Zo zegt Chichizola: “[...] gorgeous season 1 finale originally was the perfect ending.”¹⁴⁷ Daarbij zegt hij dat de lat voor seizoen twee nu erg hoog ligt: “Considering the triumphant first season that Big Little Lies had on HBO, the pressure is on to deliver an equally emotional and fascinating experience with season 2.”¹⁴⁸ Hieruit kan geconcludeerd worden dat de journalisten tevreden waren met het einde van seizoen een en dat verwacht wordt dat seizoen twee van goede huize moet komen om de verwachtingen na te leven.

Herrera is in tegenstelling tot Herman en Chichizola wel enthousiast over het tweede seizoen.¹⁴⁹ Het tweede seizoen lijkt volgens Herrera in eerste opzicht overvloedig, omdat het eerste seizoen al een compleet verhaal verteld. Het tweede seizoen is echter een “must-watch”, omdat Meryl Streep wordt toegevoegd aan de cast.¹⁵⁰

Conclusie

Uit het discours valt te concluderen dat *BLL* voornamelijk gewaardeerd wordt om de hoge kwaliteit in cast en crew, de lengte van de serie en het feit dat het eindigt. Ook Hagedoorn

¹⁴² Herman, “Big Little Lessons.”; Bijlage III, 38.

¹⁴³ Herrera, “The Best.”; Bijlage III, 41.

¹⁴⁴ Herman, “Big Little Lessons.”; Bijlage III, 38.

¹⁴⁵ Ibid.

¹⁴⁶ Idem, 36.

¹⁴⁷ Chichizola, “Why Big Little Lies.”; Bijlage III, 35.

¹⁴⁸ Ibid.

¹⁴⁹ Herrera, “The Best.”; Bijlage III, 41.

¹⁵⁰ Ibid.

benoemt dat miniseries door hun hoge kwaliteit vaak gegarandeerd geliefd zijn.¹⁵¹ De journalisten zijn daarnaast ook enthousiast over het vrouwelijke karakter van de serie en de realistische en maatschappelijke onderwerpen die ze aansnijden. Over het algemeen zijn de journalisten lovend over zowel *BLL* als miniseries. Dit sluit aan bij wetenschapper White die stelt dat miniseries al sinds lange tijd gewaardeerd worden.¹⁵²

5.0 | Conclusie en discussie

In dit onderzoek stond de volgende hoofdvraag centraal: “Op welke wijze wordt het genre miniseries geconstrueerd in het journalistieke discours over *Big Little Lies*?” Om deze vraag te beantwoorden is er gekeken naar een selectie van zeven verschillende online artikelen, geschreven door verschillende Amerikaanse journalisten. Bij de analyse werd er aan de hand van de culturele benadering van Mittell onderscheid gemaakt tussen hoe journalisten het genre miniseries definiëren, interpreteren en evalueren. In het wetenschappelijke debat rondom het genre miniseries definiëren academici het genre op basis van slechts enkele elementen. Zo zegt Creeber dat een miniserie een duidelijk eind met een gelimiteerd aantal afleveringen moet hebben.¹⁵³ De culturele benadering van Mittell kijkt echter niet alleen naar de definiëring van een genre, maar ook naar de manier waarop de culturele waarde van een genre verandert in tijd en context.¹⁵⁴ Met behulp van deze benadering geeft dit onderzoek een bredere en diepere analyse van het genre miniseries dan wanneer de traditionele benadering, waarbij er alleen wordt gekeken naar inhoudelijke elementen van een genre, zou worden toegepast.¹⁵⁵ In deze conclusie zullen de antwoorden op de deelvragen geïntegreerd worden om antwoord te geven op de hoofdvraag.

Uit het academische discours valt te concluderen dat miniseries gedefinieerd worden op basis van gelimiteerde lengte, hoge kwaliteit en het feit dat ze eindig zijn. Over de precieze invulling van deze elementen is enigszins discussie. Het journalistieke discours erkent de elementen van het academische discours, maar concludeert dat de invulling van deze elementen onderhevig is aan ontwikkelingen, en dus veranderlijk. Zo zegt Chow dat miniseries in de jaren ‘70 gemiddeld zes afleveringen bevatten, maar dat miniseries tegenwoordig maar liefst vijftien

¹⁵¹ Hagedoorn, *To be Continued*, 38.

¹⁵² White, “Television Genres: Intertextuality,” 41.

¹⁵³ Creeber, *Serial Television*, 8-9.

¹⁵⁴ Mittell, *Genre and Television*, 4.

¹⁵⁵ Idem, xviii.

afleveringen kunnen bevatten.¹⁵⁶ Miniseries bevatten dus duidelijke kernelementen waarbij de precieze invulling van deze elementen ruimte biedt voor ontwikkeling. Dit sluit aan bij het gedachtegoed van Mittell die stelt dat genres continu in verandering zijn en dat de context van de definitie daarbij van belang is.¹⁵⁷

Waar de constructie van het genre door academici stopt bij definitie, gaat de constructie van het genre door journalisten verder. Zo benoemen de journalisten ook dat miniseries ruimte laten om aandacht te schenken aan maatschappelijke onderwerpen en culturele waarden van de huidige tijd, zoals de prominente rol van vrouwen. Tevens kan uit de uitspraken van journalisten geconcludeerd worden dat het genre vaak veel kijkers trekt door de hoge kwaliteit en het daarbij behorende gebruik van gerenommeerde acteurs en regisseurs. Hierdoor is de miniserie een goed format om maatschappelijke onderwerpen mee aan te kaarten op een manier die voor een groot publiek aantrekkelijk is.

Journalisten spreken hun waardering uit over de maatschappelijke taboeonderwerpen die worden aangekaart. Daarnaast zijn journalisten positief over de aspecten die kenmerkend zijn voor het genre miniseries. Zo blijkt uit het discours dat miniseries voornamelijk gewaardeerd worden door de hoge kwaliteit in cast en crew, de lengte van de serie en het feit dat het eindigt. Dit zijn dus precies dezelfde elementen op basis waarvan de miniserie wordt gedefinieerd en geïnterpreteerd. Uit het discours valt dus te concluderen dat het genre miniseries in hoog aanzien staat.

Al met al heeft dit onderzoek bijgedragen aan de uitbreiding van genreonderzoek door aan de hand van de culturele benadering van Mittell onderzoek naar het genre miniseries te doen. Daarbij is de discursieve methode uitgebreid door de focus te leggen op het journalistieke discours.

Bij de uitvoering van dit onderzoek moeten echter kanttekeningen gemaakt worden. Ten eerste is het onderzoek gebaseerd op slechts zeven artikelen, waardoor het onderzoek niet het hele Amerikaanse journalistieke discours representeert, maar slechts een selectie daarvan. Daarbij is dit onderzoek gefocust op het journalistieke discours in Amerika, waardoor de constructie van het genre miniseries slechts een beeld geeft van het genre in Amerika. Ook is het beeld van het genre slechts gebaseerd op het discours rondom *BLL* en kan het onderzoek dus niets zeggen over de constructie van het genre bij andere miniseries. De laatste kanttekening die gemaakt moet worden is dat deze analyse gebaseerd is op mijn persoonlijke interpretatie van de artikelen. Dit komt onder andere omdat mijn moedertaal Nederlands is en niet

¹⁵⁶ Chow, "Should Awards," Bijlage III, 47.

¹⁵⁷ Mittell, *Genre and Television*, 1.

Amerikaans, waardoor ik bepaalde teksten anders zal interpreteren dan dat ze bedoeld zijn. Daarnaast speelt mijn sectionaliteit, mijn achtergrond waarmee ik naar bepaalde dingen kijk, mee.

Door dit onderzoek is er meer duidelijkheid gekomen over de constructie van het genre miniseries. Voor vervolgonderzoek suggereer ik het onderzoek uit te breiden door meer artikelen te analyseren. Hierdoor kan een nog beter beeld geschetst worden van het discours. Ook zou het interessant zijn om artikelen uit andere landen te analyseren. Hierdoor kan gekeken worden of het genre afhangt van de plaatselijke context. Tot slot zou het onderzoek ook uitgevoerd kunnen worden met een andere casestudy, om te bepalen of het genre miniseries anders wordt geconstrueerd in een discours over een andere miniserie. Het genre miniseries verdient hoe dan ook meer aandacht. Het is wel mini, maar het wordt groots ontvangen.

Bibliografie

- Altman, Rick. "Cinema and Genre." In *The Croatian Cinema Chronicle*, geredigeerd door Vera Robic-Skarica, 180. Zagreb: Croatian Society of Film Critics, 2000.
- Altman, Rick. *Film/Genre*. Londen: Brits Film Instituut, 1999.
- Altman, Rick. *The American Film Musical*. Bloomington: Indiana University Press, 1987.
- Anderson, Christopher. "American Broadcasting Company." In *Encyclopedia of Television Second Edition*, geredigeerd door Horace Newcomb, 87-91. Oxon, New York: Taylor & Francis, 1997.
- Andreeva, Nellie. "'Big Little Lies' Moved From Limited Series To Drama Series Category By PGA Awards Following HBO Renewal." *Deadline*, 8 december, 2017. <https://deadline.com/2017/12/big-little-lies-moved-limited-series-to-drama-series-category-pga-awards-hbo-renewal-1202223387/>.
- Auster, Al. "HBO's Approach to Generic Information." In *Thinking Outside The Box: A Contemporary Television Genre Reader*, geredigeerd door Gary R. Edgerton en Brian G. Rose, 226-246. Kentucky: The University Press of Kentucky, 2005.
- Bignell, Jonathan. *An Introduction to Television Studies*. Oxon: Routledge, 2013.
- Carvahlo, Anabela. "Media(ted) discourse and society." *Journalism Studies* V9, no. 2 (Routledge: 2008): 161-177.
- Chichizola, Corey. "Why Big Little Lies' Creator Originally Didn't Want A Season 2." *CinemaBlend*, juni, 2018. <https://www.cinemablend.com/television/2418282/why-big-little-lies-creator-originally-didnt-want-a-season-2>.
- Chow, Riley. "Should awards shows stop separating 'limited' series and dramas?." *Goldderby*, 29 december, 2017. <https://www.goldderby.com/article/2017/limited-series-awards-emmys-big-little-lies-the-night-manager-news/>.

Covill, Max. "‘Big Little Lies’ Has a Secret to Success." *Film School Rejects*, 13 december, 2017. <https://filmschoolrejects.com/big-little-lies-hbo-review-b2c96b97ace3/>.

Creeber, Glen. *Serial Television Big Drama on the Small Screen*. Londen: Brits Film Instituut, 2004.

Farley, Rebecca. "Should Big Little Lies Be In The "Limited Series" Category For The Golden Globes?." *Refinery29*, 11 december, 2017. <https://www.refinery29.com/en-us/2017/12/184676/golden-globes-big-little-lies-limited-series-nominations>.

Feuer, Jane. "Genre Study and Television." In *Channels of Discourse*, geredigeerd door R.C. Allen, 104-120. Londen: Routledge, 1992.

Foucault, Michel, en A. Sheridan. *The Archaeology of Knowledge*. Londen: Tavistock Publications, 1972.

Garcia, Alberto N. "A Storytelling Machine: The Complexity and Revolution of Narrative Television." *Forms, Strategies, and Mutations of Serial Narrative* VI, no. 11 (Mei 2016): 1-25.

Golden Globe Awards. "Hollywood Foreign Press Association Golden Globe Award Consideration Rules." Dashboard. Laatst bewerkt op 4 oktober, 2018. <https://goldenglobes.dmds.com/en/submission/dashboard>.

Gray, Tim. "HFPA Tweaks Rules for 2019 Golden Globes." *Variety*, 25 april, 2018. <https://variety.com/2018/film/news/golden-globes-2019-new-rules-1202756332/>.

Hagedoorn, Roger. "Doubtless to be continued A brief history of serial narrative." In *To be Continued: Soap Operas Around the World*, geredigeerd door Robert A. Allen, 27-48. New York: Routledge, 2005.

Herman, Alison. "Big Little Lessons." *The Ringer*, 4 april, 2017. <https://www.theringer.com/2017/4/4/16039374/big-little-lies-hbo-prestige-tv-reese-wITHERSPOON-NICOLE-KIDMAN-77594de67860>.

Herrera, Andy. "The Best Miniseries of All Time." *Complex*, 26 april, 2018.

<https://www.complex.com/pop-culture/the-best-miniseries-of-all-time/>.

IMDb. "Big Little Lies (2017 -) Awards." Geraadpleegd op 28 september, 2018.

https://www.imdb.com/title/tt3920596/awards?ref_=tt_awd.

IMDb. "Big Little Lies (2017 -) Episode List." Geraadpleegd op 24 oktober, 2018.

https://www.imdb.com/title/tt3920596/episodes?ref_=tt_ov_epl.

IMDb. "Big Little Lies (2017 -) Release Info." Geraadpleegd op 24 oktober, 2018.

https://www.imdb.com/title/tt3920596/releaseinfo?ref_=tt_dt_dt.

Long, Paul, en Tim Wall. *Media Studies Texts, Production, Context*. New York: Routledge, 2012.

Mittell, Jason. *Genre and Television: From Cop Shows to Cartoons in American Culture*.

Londen: Taylor & Francis Books, Inc., 2004.

Neale, Steve. "Questions of Genre." In *Film and Theory: An Anthology*, geredigeerd door

Robert Stam en Toby Miller, 157-178. New York: Blackwell Publishing, 2000.

Newcomb, Horace. "Narrative and Genre." In *The Sage Handbook of Media Studies*,

geredigeerd door John D.H. Downing, 413-428. Thousand Oaks, Londen, New Delhi: Sage Publications, Inc., 2004.

Pulse, Mercedes. "'Big Little Lies' Racks up Nominations in Wrong Category and People

Are Not Happy." *Bookstr*, 15 december, 2017. <https://www.bookstr.com/big-little-lies-racks-nominations-wrong-category-and-people-are-not-happy>.

Schneider, Michael. "'Big Little Lies' May No Longer Be a Limited Series, But It Can Still Get Away With Competing As One — For Now." *IndieWire*, 11 december, 2017.

<https://www.indiewire.com/2017/12/big-little-lies-limited-series-category-emmys-golden-globes-1201906108/>.

Tunstall, Jeremy. "Producers in British Television." In *Television Producers*, geredigeerd door James Curran, 1-19. Londen, New York: Routledge, 1993.

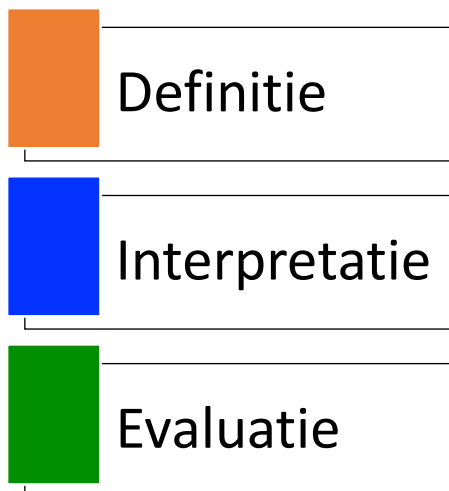
White, Mimi. "Television Genres: Intertextuality." *Journal of Film and Video* 37, no. 3 (Zomer 1985): 41-47.

Bijlagen

Bijlage I – Corpus

	Krant/tijdschrift	Artikel	Auteur	Datum
1	IndieWire	“‘Big Little Lies’ May No Longer Be a Limited Series, But It Can Still Get Away With Competing As One — For Now”	Michael Schneider	11-12-2017
2	CinemaBlend	“Why Big Little Lies’ Creator Originally Didn’t Want A Season 2”	Corey Chichizola	Juni 2018
3	The Ringer	“Big Little Lessons”	Alison Herman	04-04-2017
4	Film School Rejects	“‘Big Little Lies’ Has a Secret to Success”	Max Covill	13-02-2017
5	Complex	“The Best Miniseries of All Time”	Andy Herrera	26-04-2018
6	Refinery29	“Should Big Little Lies Be In The “Limited Series” Category For The Golden Globes?”	Rebecca Farley	11-12-2017
7	Goldderby	“Should awards shows stop separating ‘limited’ series and dramas?”	Riley Chow	29-12-2017

Bijlage II – Legenda Analyse

Bijlage III – Materiaal

‘Big Little Lies’ May No Longer Be a Limited Series, But It Can Still Get Away With Competing As One — For Now

HBO hasn't yet determined an episodic order for Season 2, which will impact where the show will face off at future Emmy and Golden Globe Awards.

IndieWire - Michael Schneider - 11 december 2017

<https://www.indiewire.com/2017/12/big-little-lies-limited-series-category-emmys-golden-globes-1201906108/>

This may be the biggest little lie of “Big Little Lies.” The show won eight Emmys this September, and now dominated this year’s Golden Globes TV nominations — but as a limited series. Now, with a second season on the horizon, “Big Little Lies” faces a category conundrum. HBO said it hasn’t yet determined whether “Big Little Lies” will continue to be produced as a limited series, or if it will graduate to full drama series status. Much of that decision will now come down to episodic order, per TV Academy rules. The org, which generally sets the standard that other awards shows then follow, classifies a “limited series” as “programs of two or more episodes with a total running time of at least 150 program minutes that tell a complete, non-recurring story, and do not have an ongoing storyline and/or main characters in subsequent seasons.”

That would seem to rule out “Big Little Lies,” as Reese Witherspoon and Nicole Kidman have already signed up to return, with other cast now in negotiations. As to the question of whether they would return as new characters or in new storylines (following the “American Horror Story” model), Witherspoon made it clear they’ll be back in their same roles: “It gives us the opportunity to delve deeper into the lives of these intriguing and intricate Monterey families and bring more of their stories back to the audience who embraced and championed them.”

But here’s where “Big Little Lies” might still remain a “limited series”: Per Academy rules, “any narrative series with at least two but no more than five episodes will be considered a ‘limited series.’” That’s why “Sherlock,” which usually caps out at three episodes, continues to compete as a limited series or movie.

If “Big Little Lies” matches last year’s seven episodes, it will indeed have to move over to the regular drama series competition. There’s precedent for that: Most notably, PBS’ “Downton Abbey” won six Emmys in 2011 in the limited-run categories, including Outstanding Miniseries or Movie, as well as the Golden Globe for best miniseries or TV film.

But by 2012, it was clear that “Downton” was a continuing series, and the show had to move to the more competitive drama categories, where it didn’t fare quite as well.

In a twist of timing, HBO’s decision to pick up “Big Little Lies” for a second season came on Friday, just days before the Globes announcement — making it too late for the Hollywood Foreign Press Association to switch the show’s categories. The question of whether it might be a limited series, however, could impact how the show ultimately fares at the Globes. Similarly, “Big Little Lies” is competing in the “long form adapted” category at the Writers Guild Awards. And with the Screen Actors Guild announcing its award nominees on Wednesday, it’s also too late to switch categories there as well: “It was submitted and qualified as a limited series,” a

SAG Awards spokesperson said. “Nominations voting was already underway when HBO made their announcement. It remained in the limited series category on the ballot for this year.”

The question of series categorization has been under scrutiny in recent years, as cable and streaming services redefined what’s considered a regular series (and of course, there’s the ongoing drama vs. comedy debate for shows like “Orange is the New Black”). Several returning hit series have taken an anthology approach, especially FX series like “American Horror Story,” “Feud” and “American Crime Story,” with new storylines and characters each season, allowing those shows to remain “limited.”

Rivals have grumbled, in the cast of “Big Little Lies,” that HBO and the show’s producers had been discussing a second season of the show long before the Emmys, which made it a bit disingenuous to place the show in the limited series category. But at the time, it was eligible to compete there, and when a show has a choice of categories to compete in, the TV Academy will generally allow shows to pick which field it wants to submit.

“Big Little Lies” isn’t the only show to straddle the line: USA’s “The Sinner,” which hasn’t yet been up for Emmy consideration, is also competing in the limited series category. “The Sinner” hasn’t yet been renewed for a second season, allowing it to choose that race; and even if it does return for a Season 2 (as expected), series showrunner Derek Simonds has suggested that it may turn into an “anthology series of sorts” with a different mystery each season. However, if series star Jessica Biel or any of the other characters return, that show will also likely have to move to regular drama series contention.

Why Big Little Lies' Creator Originally Didn't Want A Season 2

CinemaBlend – Corey Chichizola - Juni 2018

<https://www.cinemablend.com/television/2418282/why-big-little-lies-creator-originally-didnt-want-a-season-2>

The current TV renaissance is showing no signs of slowing down. With so much great content being produced on the small screen, we've seen a bevy of A-list film actors recently make the transition over to TV. Perhaps no show proves this more than HBO's Big Little Lies, which has an outstanding cast including Nicole Kidman, Reese Witherspoon, and Laura Dern. While originally billed as a limited series, BLL ultimately got renewed for a second season on HBO after winning a slew of Emmy and Golden Globe Awards. But it turns out that creator/writer David E. Kelley was originally nervous about bringing the series back. He recently spoke to this dichotomy, saying:

“I didn't think it was a very good idea. We wrote it as a one-off and we ended it in a way that was very lyrical. But we ended on a lie. I get so protective of characters and series, too, that I don't want to damage them in any way, and I so loved how we ended year one and I thought, 'Let's just leave it at that.'”

It appears that Big Little Lies' gorgeous Season 1 finale originally was the perfect ending for David E. Kelley. But there were certainly strings to pull from for the sophomore season, and he eventually changed his mind.

David E. Kelley's comments to THR should come to no surprise for Big Little Lies fans, especially if you've been paying close attention to the development of Season 2. While no one expected to come back for Season 2, the series became massively popular and picked up a series of awards. Just like Kelley, Season 1 director Jean-Marc Vallée was originally against bringing the show back, although he'll ultimately be serving as producer in Season 2. The first season (and therefore the original book) had a beautiful ending, and both the writer and director didn't want to mess with a good thing.

Then again, there did seem like plenty of dynamics to mine from in a potential second season. While the five mothers ultimately put their differences aside, there are plenty of consequences. They'll all have to keep the secret of Perry's death, which should be made especially challenging with the arrival of his mother (played by Meryl Streep). Additionally, Perry's identity as Jane's attacker mean that Ziggy and Celeste's twins are half brothers, which should make for another fascinating change. And with Detective Quinlan still not buying their collective story, the drama has only begun.

Considering the triumphant first season that Big Little Lies had on HBO, the pressure is on to deliver an equally emotional and fascinating experience with Season 2. Be sure to check back with CinemaBlend for all the updates on what's happening in Monterey.

Big Little Lies will return to HBO sometime in 2018. In the meantime, check out our midseason premiere list to plan your next binge watch. Plus our superhero premiere list and Amazon premiere list to ensure you don't miss a single episode.

Big Little Lessons

'Big Little Lies' has plenty to teach the rest of television

The Ringer – Alison Herman – 4 april 2017

<https://www.theringer.com/2017/4/4/16039374/big-little-lies-hbo-prestige-tv-reese-witherspoon-nicole-kidman-77594de67860>

For seven shining weeks, HBO's *Big Little Lies* was a bona fide, water-cooler-mobbing, Peak TV–vanquishing Event Series. The anecdotal evidence was overwhelming, then corroborated by Metacritic and Nielsen alike: Prior to the finale, the show was pulling in an average of 7 million viewers a week across platforms. All spring long, the same friends I usually beg to take a chance on *The Leftovers* were coming to me with their unsolicited thoughts on the goings-on in David E. Kelley and Jean-Marc Vallée's fantasy Monterey, floating theories about who got got at the elementary school fundraiser or which liar they were IRL. And after successfully capturing the zeitgeist, this show didn't have to give us a satisfying payoff, but a satisfying payoff is exactly what we got.

Now that we've taken a few days to process the finale, we can safely turn our attentions to how to rebottle this lightning. Having a marquee cast (Witherspoon! Woodley! Kidman! Kravitz!) is only the tip of the iceberg. In subject and style, *Big Little Lies* is a significant enough departure from what we conventionally understand as quality television that it has plenty of lessons to impart for future endeavors. Let's break them down:

Movie Stars Are Still a Draw—Just Not at the Movies

It's now accepted wisdom that brands and buzz, rather than individual actors, fill seats at the multiplex. An unknown like Daniel Kaluuya can lead a movie to nine figures in less than a month; a starring vehicle by and for Ben Affleck can sink without so much as a ripple. But the movie star isn't exactly dead. She's just switched media.

Big Little Lies isn't the first to do this: *True Detective* kick-started the McConaissance, Susan Sarandon currently leads *Feud*, and *30 Rock* managed to book Julianne Moore and Matt Damon as recurring love interests. But the sheer mass and variety of *Big Little Lies*' star power is unprecedented, combining two unquestionable A-listers (Reese Witherspoon and Nicole Kidman) with a respected veteran (Laura Dern), a teen mainstay transitioning into a grown-up career (Shailene Woodley), and an It Girl (Zoë Kravitz). Their combined payroll could likely purchase at least a couple of their characters' jaw-dropping estates, but the ratings indicate HBO's investment is paying off.

A single human being, even Reese Witherspoon, can no longer match the bankability of a collective franchise like *The Fast and the Furious* at the cinema. She can, however, easily blow the latest network time-travel romp out of the water, especially when she assembles a similarly starry group of peers. Nicole Kidman, for one, seems to have taken that lesson to heart—she'll be costarring in *Top of the Lake: China Girl* later this year opposite Elisabeth Moss and Gwendoline Christie.

Cater to Grown Women

The stars of *Big Little Lies* have been vocal about the series' exceptionalism compared with their film careers. Witherspoon has positioned the project as an antidote to "Smurfette Syndrome," where she's been the only woman on set; Nicole Kidman has remarked on how rare it is to find not one, not two, but *five* substantive female roles in the same script. That these shifts coincided with both stars' television debuts is no accident. ABC's *Shondaland* made Miranda Bailey America's tough-love boss and lifted Viola Davis to an Emmy; over on FX,

Ryan Murphy has made his life's work out of crafting showcases for the likes of Angela Bassett and Jessica Lange.

The employment opportunities of already rich and famous celebrities is admittedly of limited concern to the hoi polloi. Or at least it would be, except that hiring middle-aged women also means speaking directly to their underserved, noncelebrity counterparts. Hollywood's refusal to acknowledge that women continue to exist when they're no longer 25 and single means refusing to satisfy a largely untapped audience's wish to see themselves represented. *BLL's* ratings suggest that TV is picking up the audience that studio filmmaking has voluntarily surrendered. Actresses aren't the only ones decamping for the small screen. Their fans are, too.

Genre Isn't a Boys' Club, and Neither Is Prestige

One of the many reasons that dismissals of *Big Little Lies* as a soap opera or chick lit rang so tone deaf is that they were half-right. This show had multiple scenes of a character clutching a wine glass while gazing soulfully into the sunset. But a basis in a previously dismissed or marginalized genre isn't a knock against any given show—it's *the entire story of modern prestige TV*.

The Sopranos was a riff on rough-and-tough mob stories. *Game of Thrones* upgraded swords and sorcery for the liberal arts set. *True Detective* is named after a long-running pulp magazine. Half the fun of contemporary television is in eking great art out of what conventional wisdom and taste had once written off as worthless trash. *Big Little Lies* replicated the process with a different set of tropes: wealth, bitchy one-liners, domestic struggles, and wine. So much wine.

The difference, of course, is that *Big Little Lies'* predecessors were working with source material that traditionally attracted a heavily male audience, a leg up that put them significantly closer to mainstream critical acceptance than stories about unfulfilled housewives. The participation of Witherspoon and her collaborators helped *Big Little Lies* make it to air, giving it the chance to prove that women-marketed genre fiction could attract just as many plaudits and viewers as its more testosterone-laden peers. (The show started to outpace *The Night Of* in the ratings a little more than halfway through its run.) Appointment television is no longer the man's world it once was—Jill Soloway has made sure of that—but *Big Little Lies* makes the most forceful case yet that we write off women's stories at our own risk.

There's No Such Thing As Unrelatable

Among *Big Little Lies'* many accomplishments is its successful argument that no social scene is too rarefied and no character too privileged to support a deep dive. Nicole Kidman's Celeste Wright faced an objectively terrifying threat to her and her children's well-being, but both Witherspoon and Dern each crafted convincing pain out of far lower stakes. There's a deep woundedness to Maddie's meddling projection or Renata Klein's schoolyard crusading that all the tech money in the world can't fix. Just because we'd be lucky to have these people's anxieties doesn't mean they don't exist.

Besides, *Big Little Lies* never participated in the most annoying trend in televisual affluence: the unstated assumption that a Sherman Oaks five-bedroom is the norm, and that the cast of, say, *Modern Family* makes for a representative study of American socioeconomics. *Big Little Lies* is well aware that Renata's mansion is a *goddamn mansion*, and Jean-Marc Vallée shoots it accordingly. This is a show that indulged (and challenged) our voyeurism rather than pretending we had no reason to pry.

... and There's No Shame in Eye Candy

Big Little Lies was well aware of the escapism it provided, and it wasn't ashamed to provide it. That freed the producers to spend their money where it counted: After payroll and possibly Reese Witherspoon's wine rider, there's no doubt that the biggest line item in the budget was for locations. A modernist palace in Monterey! A beach house in Malibu! Immaculately curated decor for the Craftsman bungalow-turned-therapist office! Vallée's trademark montages and rapid editing certainly helped buck TV's rep for visual monotony, but he was also working from an especially telegenic canvas. *Big Little Lies* shows there's more than one way to light a kitchen.

Put the "Limited" in "Limited Series"

This is a personal pet peeve, but Vallée seems to agree: The fact that miniseries end is intrinsic to their appeal, and while our demands for more may be flattering, they're also counterproductive. *Big Little Lies* was partly a whodunnit, and now we know who did it, and why, and what she wore to the beach once she was safely exonerated by her sisters in school fundraising. What more is there to explore?

"To do a Season 2, I'm not for it. Let's move on and do something else!" Vallée told *The Hollywood Reporter*. "*Big Little Lies Two*? Nah. The end is for the audience to talk about. Imagine what you want to imagine and that's it. We won't give you a Season 2 because it's so good like this. Why spoil it?" Amen. Godspeed to everyone involved in their future endeavors. For the rest of us, it's time to get comfortable with closure, plus a little ambiguity. (I, for one, am fine assuming that Ed and Maddie went about their repressed WASP lives without ever actually discussing the affair. Soulful karaoke is the closest those two will ever get to couples therapy.) I have faith in us all, especially Reese Witherspoon.

Disclosure: HBO is an initial investor in *The Ringer*.

‘Big Little Lies’ Has a Secret to Success

Reese Witherspoon, Nicole Kidman and director Jean-Marc Vallée elevate the material to new heights.

Film School Rejects – Max Covill – 13 februari 2017

<https://filmschoolrejects.com/big-little-lies-hbo-review-b2c96b97ace3/>

HBO has long been considered the home for Hollywood stars to make a splash on the small screen. Miniseries give high profile directors and actors an opportunity to create something a little longer than a typical movie, while still maintaining a significant level of quality and control throughout. Reese Witherspoon has now teamed up with Director Jean-Marc Vallée (*Wild*, *Dallas Buyers Club*) once again to adapt *Big Little Lies*, the Liane Moriarty novel about upper-class families power struggles. The world certainly doesn’t need another drama about wealthy individuals, but with actresses this good involved, this adaptation takes the ‘chick-lit’ novel to another level.

Reese Witherspoon and her producing partner Bruna Papandrea optioned *Big Little Lies*, and quickly brought Nicole Kidman in according to **The Hollywood Reporter**. It was originally conceived as a feature film, but then was molded into what is now a HBO miniseries. Witherspoon loved the material that was based on three mothers (Witherspoon, Kidman, and Shailene Woodley) who have children in the same kindergarten class. There is an overshadowing horror, since a murder has occurred during parents night during a school fundraiser. Interviews with those at the function are interlaced with the events leading up to the murder. This adds a little more gravitas to the fighting between the women; we know that this will end in bloodshed.

There’s obviously not a ton of feature films being made that focus on issues pertaining to women, especially women over the age of 40. Most of the time they are subjugated to supporting roles as mothers or even grandmothers by that point. The women of *Big Little Lies* are unquestionably the stars of the show. Witherspoon said she had a laser-like focus on scripts that brought women to the forefront and *Big Little Lies* had exactly what she was looking for. Just for example take a look at the five leading ladies in *Big Little Lies*; Witherspoon, Kidman, Woodley, Laura Dern, and Zoë Kravitz. There are few productions that have that kind of female star power behind them. Any of these roles would be sought after by actresses given the complexity of the characters.

It’s kind of amazing to learn Reese Witherspoon didn’t pick out the role of Madeline for herself. There are essentially three leading roles in the show; Madeline, Celeste, and Jane. According to **Variety**, she didn’t see herself as the helicopter mom type. This is easily the best match of the entire show however, as Witherspoon delves right into the role and gives a performance that might be equal to her two previously acclaimed performances in *Walk the Line* and *Wild*. Madeline needs to always have events go her way and she has a lot of influence over the community. Nicole Kidman also has a pretty complex role as Celeste, a stay-at-home mom who misses her career and who is faced with domestic abuse constantly. The relationship is volatile, but there are times when she just seems to go with it that are utterly horrifying.

You would never imagine the competitive atmosphere that exists to be “best mom”, but *Big Little Lies* shows just how far these women are willing to go. One of the earlier issues arise

when Jane Chapman's (Woodley) son is blamed with choking another little girl. This all happens during orientation for first grade, so even then, battle lines are established.

What makes *Big Little Lies* even more exciting is that Jean-Marc Vallée directs the entire miniseries. Ever since *Dallas Buyers Club*, he has been a director that demands attention. The film about Ron Woodroof, a Texas electrician diagnosed with AIDS who then begins smuggling drugs to treat his illness, earned six Academy Award nominations including best picture. It would go on receive awards for the acting performances of Matthew McConaughey and Jared Leto. He would then work with Reese Witherspoon and Laura Dern in *Wild*. *Wild* told the real story of Cheryl Strayed, a woman who traveled 1,100 miles on a journey of self-discovery and healing. *Wild* managed to earn acting nominations for both Witherspoon and Dern. Vallée would direct one more film, *Demolition*, before working with Witherspoon to bring *Big Little Lies* to HBO. That Witherspoon and Dern once played daughter and mother in *Wild* and are now bitter rivals is an interesting coincidence of casting. Even though Witherspoon and Vallée don't have something lined up after *Big Little Lies*, she told **Variety** that she plans to find one.

There's no shortage of A-list talent making their way to television. It is all about what will make the big money and stories about older women struggling with their lives, responsibilities, and marriages rarely get made in Hollywood. Witherspoon and Kidman have now made their first miniseries for HBO and if they will be the home to shows of this nature, then expect many other women to follow suit. This level of talent and production is typically reserved for the big screen, but *Big Little Lies* delivers the goods of a power struggle between high-society women; juggling their careers, children, and 'challenging' marriages.

The Best Miniseries of All Time

Complex - Andy Herrera - 26 april 2018

<https://www.complex.com/pop-culture/the-best-miniseries-of-all-time/roots-tv-series>

Back when seasons of television had twenty or more episodes, miniseries were a godsend. It was a relief to have a one-and-done series that was not going to be any longer than ten episodes. Some televised stories can say everything they need to say in that time period and not have to run on for, say, seven seasons.

Nowadays, ironically enough, miniseries have been getting longer and essentially becoming, well, full-length TV series'. Shows like *American Horror Story*, *American Crime Story*, and *Feud* all now compete for the Limited Series Emmy under a rule that deems that each season tells a complete self-contained story. Even though each of these series is technically an anthology series, each individual season is considered a limited series, aka miniseries. If this seems like a confusing and desperate awards grab from networks, that's because it definitely is. Even shows that are officially deemed miniseries when they're released are getting second seasons if they're popular enough, like Fox's *Wayward Pines* and HBO's *Big Little Lies*.

Back in the 2000s and earlier, miniseries were just that: miniature series. They told a complete story in ten episodes or less, and due to the short length of their run times, were given bigger budgets, which allowed for more distinguished directors who may not normally direct television, better special effects and production design, and award-winning actors starring in lead roles.

Miniseries were often critically acclaimed and HBO basically ran the game, winning many of their numerous Emmy awards for the assorted miniseries they produced during the 2000s. As a result, there's a high bar for miniseries, and there are many, many great ones that have gone down in television history. These are the 10 greatest miniseries of all time, here for your (short) viewing pleasure.

10. 'Big Little Lies'

One of the most star-studded miniseries of all time, HBO's *Big Little Lies* was the smash hit of spring 2017. Starring Reese Witherspoon, Nicole Kidman, and Shailene Woodley, *Big Little Lies* is an adaptation of the 2014 novel of the same name by Liane Moriarty. It follows the lives of three mothers whose lives in a seaside California town become upended due to increasingly dramatic circumstances, inevitably leading to a murder.

It's no surprise that the show is as riveting as it is, since it was created and written by David E. Kelley (creator of *Ally MacBeal*, *Boston Legal*, and many other shows) and directed by Jean-Marc Vallée. While the book is considered by many to be a "beach read", the series turned out to be pulpy fun that isn't afraid to take sobering and effective looks at both domestic abuse and rape with an effective feminist gaze. The series won several Primetime Emmy awards, including awards for Vallée and all three of the show's leads, as well as supporting actress Laura Dern.

Big Little Lies is an interesting case for a miniseries, as HBO has since renewed it for a second season. While this does seem redundant, given that the first season told a complete, well-made story, the addition of Meryl Streep to the cast is going to make this continuing miniseries a must-watch.

9. 'The Jinx'

The Jinx: The Life and Deaths of Robert Durst aired on HBO in spring 2015 to little fanfare at first. Directed by Andrew Jarecki (notable director of *Capturing The Friedmans*, one of the most hard to watch documentaries of all time), the miniseries investigated the life of New York

real estate heir Robert Durst in connection to the disappearance of his wife, the murder of a writer, and the murder of his neighbor.

It's a well-made true crime docuseries that investigates a strange man who's and potential murderer in a riveting way. It was also pretty standard, up until the fifth episode at least, which revealed a huge bombshell in its closing minutes: a relative of one of the murder victims sends the filmmakers physical evidence that could effectively prove Durst murdered at least one person (the next episode is a follow-up interview with Durst himself). *The Jinx* was already a hit for HBO, but these last two episodes turned the docuseries into the show everyone was talking and theorizing about, especially when the final episode captured what appeared to be an unwitting admission of guilt from Durst himself.

While much of the excitement around *The Jinx* involved watching it in real time, the show itself is still shocking and riveting on rewatch, and it essentially started the current wave of true crime television, including *Making A Murderer*, *American Crime Story*, and *Wild Wild Country*.

8. 'Band of Brothers'

Based on the Stephen E. Ambrose book of the same name and executive produced by Stephen Spielberg and Tom Hanks, *Band of Brothers* was HBO's first dive into the war miniseries genre. The series follows E Company, 2nd Battalion of the 506th Parachute Infantry Regiment of the 101st Airborne Division, otherwise known as "Easy" Company, as they complete training and participate in many pivotal events during World War II, up to and including the eventual end of the war.

This series is notable for being the first prestige televised depiction of war, and for being produced by Spielberg, who had made the smash hit war epic *Saving Private Ryan* a few years earlier. The series also boasts an impressive cast full of up and comers at the time like Damian Lewis and Ron Livingston, as well as having an extensive cast of actors in small roles that includes Michael Fassbender, David Schwimmer, and—no joke—Jimmy Fallon. The series received widespread critical acclaim, which led to 20 Primetime Emmy Award nominations, including a win for Best Miniseries, as well as a companion series, *The Pacific*, in 2010.

7. 'Show Me A Hero'

Show Me A Hero is easily one of the most underrated miniseries of all time and the most underrated on this list. It's a bit strange that it never got the press it deserved, since it's created by David Simon, a television writer who also created a little TV show you might be aware of called *The Wire*. Based on a true story, *Show Me A Hero* follows Nicholas Wasiczko as he wins the 1987 mayoral race in Yonkers, New York and becomes the youngest mayor in the country. Two years earlier in 1985, a judge ruled that Yonkers had intentionally fostered segregation by focusing all of its public housing in one area of the city, and ordered 200 units to be built elsewhere in Yonkers, including predominantly white areas. Wasiczko ran on a platform opposing this order, and because a federal appeals court held up this order days before his inauguration, he ended up having to defend the order against a city council that would rather bankrupt the city than provide fair public housing to all of its residents.

Oscar Isaac gives an incredible performance in the lead role, a sign of his huge career to come (*Star Wars: The Force Awakens* came out nine months later). Winona Ryder is also subtly great, this role signaling her comeback (*Stranger Things* premiered the following year). This series is similar to *The Wire* in showing the gritty, complicated humanity behind the people who wield power in government, as well as how ordinary people are affected by systemic racism.

6. 'Pride & Prejudice'

The best adaptation of *Pride & Prejudice* according to many Jane Austen fans, this six-episode serial that aired on BBC1 in 1995 was largely a huge critical and popular success. Starring Jennifer Ehle and Colin Firth as Elizabeth Bennet and Mr. Darcy, the serial made both of them huge stars, although Ehle chose to go back to stage while Firth became the movie star he is today.

This miniseries is forever embedded in British pop culture, as well as in the hearts and minds of Austen fans. Six hour-long episodes were just enough time to let the complicated love story of Elizabeth and Darcy properly ebb and flow and reach its grand romantic conclusion. This miniseries was highly influential, and was part of a wave of Jane Austen adaptations such as *Persuasion*, *Sense and Sensibility*, and *Emma*. It also directly influenced British writer Helen Fielding's *Bridget Jones* book series, the movie adaptation of which would later go on to star—who else?—Colin Firth.

5. 'It'

Contemporary audiences may know the 2017 film version better, but the 1990 *It* miniseries was truly iconic for terrifying a whole generation of millennials who definitely watched it too early. Adapting the gargantuan Stephen King novel, this miniseries pares down its huge plot to three hours that aired over two nights on ABC in 1990. One would think that such a special effects-heavy story wouldn't fare so well on the budget of a miniseries in 1990. One... would be right: the special effects are pretty cheesy, but there's one special effect that's worth more than all of the subpar CGI in the world: Tim Curry.

Tim Curry is definitely best known for his work in *The Rocky Horror Picture Show*, but if you ask anyone what his second best known role is, they'd most likely say Pennywise. As much as the miniseries differs from the novel, Tim Curry's Pennywise has a terrifying malevolence that unsettles the Losers Club (as well as the audience) just as much as in the novel. Tim Curry's Pennywise has terrified children for almost three decades now, and as good as Bill Skarsgaard was as Pennywise in the 2017 adaptation, one can't help but argue that Tim Curry's was better: he was an instant horror icon in this first adaptation of Stephen King's notoriously difficult-to-adapt novel.

4. 'Generation Kill'

Another miniseries from *The Wire* creator David Simon, *Generation Kill* is based on the book of the same name by Evan Wright. It follows Wright's own experiences as a reporter embedded in the Marine Corps during the 2003 invasion of Iraq.

In true David Simon style, the series is a gritty and expressly political look at a complicated subject, namely the aggressive culture of the Marines and the conflict in Iraq. It also displays an almost impenetrable amount of realism, to the point that some viewers could potentially be confused by the sheer amount of military jargon used throughout the show, though this realism gives the show legitimacy. It's scrupulous journalistic realism, written by a former reporter himself, Simon. A harrowingly realistic portrayal of wartime that still manages to make a salient point about the troubling nature of the Iraq war, *Generation Kill* was a critical success. The series also gave us early performances from great TV stars, such as *True Blood* and *Big Little Lies*' Alexander Skarsgard and *House of Cards*' Michael Kelly.

3. 'When The Levees Broke'

Chronicling the devastation of New Orleans after Hurricane Katrina, Spike Lee's documentary miniseries *When The Levees Broke: A Requiem In Four Acts*, is the definitive summation of the events following and even during the devastating hurricane. Lee filmed the documentary almost immediately after the hurricane dissipated, interviewing a wide range of people affected by the

destruction, including politicians, journalists, and residents of New Orleans, often as they're still visibly rattled by the storm and are even living in temporary housing.

When The Levees Broke almost immediately politicized the response towards and causes of Hurricane Katrina. The miniseries points towards the disaster as having been preventable, as evidenced by the poor design of the levees created by the Army Corps of Engineers, as well as the failure of FEMA, the Bush administration, and insurance companies in the immediate aftermath of the storm. It's a righteously angry documentary miniseries that brought the tragedy of Katrina to the mainstream through testimonials, but also painted a bigger portrait of a socioeconomic tragedy that could have and should have been prevented.

2. 'Angels In America'

Angels In America, a two-part play by playwright Tony Kushner, had already won several awards, including the Pulitzer Prize for Drama as well as the Tony Award for Best Play, and was considered one of the best pieces of theatre ever made, and that was before it was adapted into an HBO miniseries. The miniseries, of course, was critically acclaimed and stands among the best miniseries of all time.

Adapted by the playwright himself and helmed by legendary director Mike Nichols, *Angels In America* was the most watched made for cable film in 2003. Like the play, it follows the intersecting lives of several New Yorkers in 1985 as they deal with Reagan era politics, the AIDS epidemic, and changing political and social mores. *Angels In America* is the most star-studded miniseries of all time, featuring both Meryl Streep and Al Pacino, as well as Emma Thompson and other solid character actors. It was unheard of for huge movie stars to be on TV at the time, which made *Angels In America* a huge event, and deservedly so, thanks to its faithful adaptation of the milestone play. The miniseries went on to receive widespread critical acclaim and dominate the Golden Globes and Primetime Emmy Awards.

1. 'Roots'

ABC was terrified of airing *Roots*, its adaptation of Alex Haley's 1976 novel *Roots: The Saga of an American Family*. The novel was an unflinching look at the life and experiences of Kunta Kinte, an 18th century African man sold into slavery, and his eventual descendants. Afraid that audiences would rebuff such a graphic depiction of slavery, ABC executives cast high profile white actors in roles (including Robert Reed from *The Brady Bunch* and Ed Asner from *The Mary Tyler Moore Show*) that were expanded on from the novel (which entirely focuses on black individuals) and aired the series on consecutive nights as opposed to weekly, to diminish any financial losses.

Roots premiered to record-breaking ratings and its finale is, to this day, still the third highest rated television episode of all time, and is also the second highest rated TV finale, behind the *M*A*S*H* finale. *Roots* became a phenomenon, and created new dialogues between black and white Americans. The series was also critically acclaimed, earning 37 nominations at the Primetime Emmy Awards. Many major figures in the black community lauded the series, including both Maya Angelou and civil rights leader Roger Wilkins, the latter of which said of the series that "the story of Kunta Kinte filled blacks at all levels with great pride and chased the shame." *Roots* is the greatest miniseries of all time thanks not only to its popularity and quality, but also to its ineffable position in the American popular culture as a startling, landmark depiction of a horrendous part of human history.

Should *Big Little Lies* Be In The "Limited Series" Category For The Golden Globes?

Refinery29 – Rebecca Farley – 11 december 2017

<https://www.refinery29.com/en-us/2017/12/184676/golden-globes-big-little-lies-limited-series-nominations>

Update: HBO has responded to confusion after *Big Little Lies* garnered six Golden Globe nominations as a limited series after it was announced that it would be returning for season 2.

"*Big Little Lies* was conceived, produced, and aired as a limited series," the network said in a statement according to *The Hollywood Reporter*. "The implication of impropriety regarding HBO's awards submission of *Big Little Lies* in the Limited Series category is irresponsible and uninformed. The idea to continue the story came about only after the show aired. None of the cast or filmmakers had holdover contracts. Each deal had to be renegotiated, which is proof that no ongoing series was contemplated. Additionally, no source material beyond Liane Moriarty's novel existed. The accusation that HBO was 'gaming the system' is baseless and undeserved."

Original story follows.

Big Little Lies is swimming in Golden Globe nominations, just as we expected. The HBO miniseries received a lot of attention at this year's Emmys — the force of the show is undeniable at this point. It received a total of six nominations at the Golden Globes. However, all nominations fell under the "limited series or TV movie" category, a nebulous space that usually includes TV movies or specials like *The People vs. O.J. Simpson: American Crime Story*, which swept the category last year.

Big Little Lies was a limited series until last week. News broke in early December that it would get a second season, something Nicole Kidman and Reese Witherspoon have been campaigning for since the show finished its run on HBO. Based on a book, *Big Little Lies* was always supposed to be a single-series show. Like *The People vs. O.J. Simpson: American Crime Story*, it had a discreet story to tell. After the finale, the director Jean-Marc Vallé told *Vulture* that there was "no way" there would be a second season.

"No, no, this is the perfect ending. There is no way; there's no reason to make a season two," Vallé insisted. "That was meant to be a one-time deal, and it's finishing in a way where it's for the audience to imagine what can happen. If we do a season two, we'll break that beautiful thing and spoil it."

Despite this sentiment, Witherspoon and Kidman insisted on another season, as did fans of the show. And then it was manifested! There will be a *Big Little Lies* season 2, and Andrea Arnold, the director of *American Honey*, will direct every episode. According to the press release from HBO, the second season will tackle "the malignancy of lies, the durability of friendships, the fragility of marriage and, of course, the vicious ferocity of sound parenting." This is good news for fans of the show. But does it mean that *Big Little Lies* is no longer a limited series? If it gets another season, wouldn't it be a television show? And, in that case, it would need to enter the "Best Television Series, Drama" category, where it would compete against shows like *Stranger Things* and *The Crown*.

The category has always been a little amorphous, unfortunately. This year, *Fargo*, *Feud: Bette and Joan*, *Top of the Lake: China Girl*, and *The Sinner* are also nominated as "limited series." *Fargo* is in its third season. *Top of the Lake: China Girl* is technically a second season, and *Feud* is expected to have another season. *The Sinner*, like *Big Little Lies*, is based on a

book, so there isn't much room for another season. But Jessica Biel told Variety that it's a distinct possibility that the show will continue.

Most of the shows nominated in the "limited series" category follow an anthology format. Fargo follows different characters with each season, and Feud will take on the rivalry between Charles, Prince of Wales and Diana, Princess of Wales, in its next iteration. Top of the Lake: China Girl followed the same detective (played by Elisabeth Moss) in the second season, but in a different location with a different case.

Big Little Lies season 2, based on the little we know, will follow the same characters we met in the first season. This makes it more of a television show than Fargo or Feud. Still, the show is unprecedented, both in its depiction of women and the way it has handled the renewal process. Big Little Lies was never supposed to have a second season. When it swept the Emmys, it was still just a limited series. Maybe next year, after we see season 2, it will run as a true television series.

Should awards shows stop separating ‘limited’ series and dramas?

Goldderby – Riley Chow – 29 december 2017

<https://www.goldderby.com/article/2017/limited-series-awards-emmys-big-little-lies-the-night-manager-news/>

“The Night Manager” is among the latest miniseries set for a second season after a “limited” run that yielded big ratings and Emmy wins. “Big Little Lies” is another and its relatively swift renewal prompted the Producers Guild of America controversially to disqualify it from their Best Movie or Limited Series race in which it had submitted it for awards consideration (and revote with “Big Little Lies” eligible for Best Drama Series). The Screen Actors Guild was also in the middle of voting when “Big Little Lies” was renewed officially, but kept it as a limited series for this year.

“Big Little Lies” is not the only series with varying categorization. The Critics’ Choice Awards nominated “American Vandal” for Best Limited Series, but the Writers Guild of America nominated it as a comedy. Both Critics’ Choice and the WGA nominated “American Horror Story” in limited, but SAG considered it in drama. The Satellite Awards nominations announcement this year included “ Fargo” in BOTH drama and limited categories. With the line between drama and limited increasingly blurred, perhaps the distinction has outlived its usefulness.

The Emmys introduced the Best Limited Series category in 1973. The inaugural nominees averaged six episodes, compared to 20 then for the Best Drama Series nominees. The Limited Series nominees this year averaged nine episodes, compared to 11 in Drama. Series are currently eligible as dramas with as few as three episodes, but series in recent years with as many as 15 episodes have competed in limited, so length is not a distinguishing factor. In 2014, “Breaking Bad” won Best Drama Series with eight episodes, while “ Fargo” won Best Limited Series with 10.

The defining characteristic of a limited series is supposedly the limited run of its story. Miniseries tell complete stories over the course of weeks; anthologies, which also generally contend for Best Limited Series, do the same, then return in subsequent years to tell new stories with new characters. Yet there have also been Best Limited Series contenders that were neither miniseries nor anthologies. Filming had wrapped on the second season of “The Hour,” which continued the story with the characters from the first season, by the time that the Emmys nominated its first season for Best Movie/Limited Writing nomination in 2012; the second season went on to win that award in 2013. “The Missing” has similarly contended inexplicably in the limited races for its two seasons thus far, despite ongoing stories and characters, scoring a pair of nominations in 2014 for its first season.

The flipside is that the rare closed-ended miniseries submits as a drama. **Laurie Metcalf** received a nomination in 2016 for one-and-done “Horace and Pete” in Best Drama Guest Actress, a category without a direct equivalent in the limited field. (The series’ other nomination was curiously for Best Comedy Multi-Camera Editing.)

Best Limited Series is also home to incomplete stories that were intended to continue for years, but whose futures were cancelled because of low ratings, although axed dramas variably submit instead for Best Drama Series. **Andre Braugher** notably won Best

Movie/Limited Actor for cut-short “Thief” in 2006. Just as some stories become unexpectedly finite, the likes of “The Night Manager” demonstrate that the limited nature of a story is flexible, too.

David E. Kelley wrote and executive produced two programs that debuted in the 2016–2017 Emmy cycle, finished their seven-to-eight-episode runs without knowing if they would return, only for both to be renewed in the same calendar year. Ironically, Kelley is continuing as writer-producer for the one that won Best Limited Series (“Big Little Lies”) and not the clear-cut drama (“Goliath”). Both are expected to contend as dramas for their second seasons. In an interview four months before the “Big Little Lies” premiere, Kelley was already entertaining the possibility of continuing that show. He even conflated its finale’s balance of closure and open-endedness with that of “Goliath.”

Revivals further demonstrate how arbitrary placement is, as well as how dubious the existing rules are. “24: Live Another Day,” a direct continuation of drama “24” (produced as its ninth season and never billed with the “Live Another Day” subtitle on screen) with the same primary characters, ran for 12 episodes (with the potential for additional seasons) and received three Emmy nominations in 2015 as a limited series (plus SAG and American Cinema Editors nominations as a drama). “24: Legacy,” set in the same world of “24,” but with an entirely new main cast of characters, also ran for a total of 12 episodes, then was shut out by the Emmys as a drama this past year. “Twin Peaks: The Return” aired 18 episodes this summer and was previously intended to continue into next year; it has been submitting and getting nominated as a limited series.

There is merit to the idea, but the Emmys and other awards are too inconsistent with how they classify limited series. Even the strictest definition would likely be negligibly different and still prone to revisionism, as networks attempt to extend their successes and abandon their failures. Those who work in television do not necessarily view their work differently depending on the project’s originally conceived longevity. Is it time for the Emmys to work toward a solution that sees “limited” and ongoing series competing head-to-head, with categories divided another way?

Comment below, then predict whether “Big Little Lies” will win Best Movie or Limited Series and its other Golden Globe nominations before the ceremony on January 7. Also predict other award shows like the Oscars, as well as reality shows like “Project Runway.”